ΕΤΟΣ Δ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 3 Μαρτίου 1891 Ἀριθ. 202

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.— Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις Ἑλληνίδων. — Μήτηρ καὶ μήτηρ Γ' (ὑπὸ κ. Μαρίας Παπαδάκη). — Ἡ δεσποινὶς Οὐγκώ. — Ἰσχὺς καὶ ἀδυναμία (ὑπὸ κ. Ἀγαθονίκης Ἀντωνιάδου). — Ἡ μικρὰ Νανὰ (ὑπὸ κ. Εὐρυδίκης Βοΐλα). — Δύο σύζυγοι μεγάλων ἀνδρῶν Δ' (ὑπὸ Δος Τούλας Κόκκαλη). — Γυναικεῖος κόσμος. — Ποικίλα. — Ἑβδομαδιαῖον δελτίον. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις Ἑλληνίδων! Ἰδοὺ ἰδέα, ἣν μόνον ἀληθὴς καλλιτέχνης ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ. Ἰδέα, ἣν μόνον πατριώτης, πονῶν διὰ τὴν ψυχρότητα καὶ ἀφιλομουσίαν τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων ἠδύνατο νὰ ρίψῃ εἰς τὸ μέσον διὰ τῆς δημοσιότητος. Ἰδέα, ἣν μόνον βαθεῖα ψυχολογικὴ μελέτη ἐπὶ τῶν συγχρόνων Ἑλληνίδων ἠδύνατο νὰ προαγάγῃ εἰς φῶς!

Ἡ καλλιτεχνία παρ' ἡμῖν ψυχορραγεῖ πρὶν ἢ ἴδῃ τὸ φῶς! Αἱ Ἑλικωνιάδες ἐξεδιώχθησαν ἀμειλίκτως τῆς Ἀττικῆς γῆς τὸ πάλαι μὲν ὑπὸ τῶν βαρβάρων κατακτητῶν, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ βαρβαρωτέρου ὑλισμοῦ. Τὰ ἡμισυντετριμμένα λείψανα τοῦ ἀρχαίου καλλιτεχνικοῦ μεγαλείου τὰ μέχρις ἡμῶν περισωθέντα ἀποτελοῦσιν εἰρωνείαν πικρὰν καὶ γνώμονα ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ πολιτισμοῦ μεταξὺ τῶν γιγάντων πατέρων καὶ τῶν νάνων υἱῶν.

Ὁ οὐρανός μας ἐν τούτοις εἶναι πάντοτε γαλανὸς καὶ αἴθριος. Τὰ ὡς κύματα βάμβακος νέφη του διασχίζουσιν ἀνὰ μυρία καλλιτεχνικὰ σχήματα τὸ ἄπειρον ἐν ἁρμονικῇ συζεύξει χρωμάτων, ὅτε μὲν διασπῶντα τὰς γρυσᾶς γραμμὰς τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ ἄλλοτε δίκην ἀραχνοειδῶν παραπετασμάτων καλύπτοντα τὴν ὑπέρμετρον αἴγλην τοῦ φωτεινοῦ τῆς ἡμέρας ἄστρου. Ὁ Ὑμηττός, ὁ Πάρνης, καὶ τὸ Πεντελικὸν περιφρουροῦσι πάντοτε δίκην γιγαντωδῶν τιτάνων τὸ εὐρὺ λεκανοπέδιον τῆς Ἀττικῆς, τὴν γραφικότητα τοῦ ὁποίου τονίζει ὁ γέρων Λυκαβητὸς καὶ ὁ ἀγήρως τῆς Ἀκροπόλεως βράχος.

Κλῖμα ὡραῖον καὶ φύσις μαγικὴ καλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ἔκστασιν ψυχῆς καὶ πνεύματος, εἰς ζωογόνησιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς φαντασίας. Ἀποσπῶσιν αὐτὸν ἄκοντα τῆς πεζῆς καὶ σκαιᾶς πραγματικότητος καὶ ὑψοῦσι τὸ πνεῦμά του εἰς κόσμους αἰθερίους τοῦ καλοῦ, τοῦ ἰδεώδους, τοῦ ἀγαθοῦ, ἅτινα μόνον διὰ τῆς θείας τέχνης ἀναπαριστῶνται.

Καὶ ὅμως μεθ' ὅλα ταῦτα εἴμεθα ἀκαλλίτεχνοι. Διατί; Διότι ὁ ἀνὴρ εἰργάσθη μονομερῶς πρὸς ἀναστήλωσιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς τέχνης. Διότι ἐπὶ τῶν ἰδίων μόνον μέχρι τοῦδε ὑπελόγισε δυνάμεων καὶ περὶ τῆς ἰδίας μόνον ἐμερίμνησε μορφώσεως. Παρημέλησε καὶ ἐν τῇ τέχνῃ τὸν πρώτιστον, τὸν κυριώτατον, τὸν οὐσιωδέστατον τῶν παραγόντων, τὴν γυναῖκα.

Ἐλησμόνησεν ὅτι οἱ Ἀπελλαῖ καὶ οἱ Νέαρχοι καὶ οἱ Πραξιτέλεις καὶ οἱ Φειδίαι ἐγαλουχήθησαν ἐν τῇ θείᾳ τέχνῃ παρὰ γυναικῶν. Ὅτι ἡ Κόρα καὶ ἡ Δάλα ἡ Κυζικηνὴ καὶ ἡ Τιμαρέτη καὶ ἡ Ἀλκισθένη καὶ ἡ Καλυψὼ καὶ ἡ Ἀρισταρήτη καὶ ἡ Μύρτις καὶ ἡ Κόριννα καὶ ἡ Σαπφὼ καὶ σύμπασα ἡ χορεία τῶν καλλιτεχνίδων τῆς ἀρχαιότητος ἔθηκαν τὰς θεμελιώδεις τῆς τέχνης βάσεις, ἣν βραδύτερον οἱ υἱοὶ καὶ διάδοχοι ἐκείνων προήγαγον καὶ ἐτελειοποίησαν. Ἐλησμόνησαν ὅτι ἡ τέχνη εἶναι θρησκεία καὶ ὅτι οὐδεμία θρησκεία προήχθη, διεδόθη, ἤκμασεν, ὅσον ἐκείνη, ἧς κυριώτατος παράγων ὑπῆρξε γυνή, ἧς ἀπόστολοι ἀκάματοι καὶ φανατικοὶ ἐγένοντο γυναῖκες.

Δὲν ἔρριψαν ἐν βλέμμα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς καλλιτεχνίας, ἵνα πεισθῶσιν ὅτι πᾶσαι αἱ νέαι ἐν Εὐρώπῃ σχολαὶ προήχθησαν, ἐσυστηματοποιήθησαν, διότι οἱ καλλιτέχναι ἐβάδισαν ἀείποτε ἐν τῇ αἰθερίᾳ τῆς τέχνης ὁδῷ, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν ἀδελφῶν, μητέρων καὶ συζύγων αὐτῶν.

Ὁ πρὸς τὸ καλὸν ἔρως προϋποθέτει μεγάλην δόσιν αἰσθηματικότητος, ἣν μόνον μήτηρ καλλιτέχνις δύναται νὰ μεταδώσῃ εἰς τὸ τέκνον της. Ἡ γυνὴ ἐγεννήθη ζωγράφος, εἶπέ ποτε σοφός τις καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον. Ἡ ἰδέα τοῦ σχεδιάζειν εἶναι ἔμφυτος αὐτῇ. Ἴδετε τὰς ἁπλοϊκὰς χωρικάς μας μετὰ πόσης κανονικότητος καὶ ἀναλογίας σχεδιάζουσι καὶ ποικίλλουσιν αὐτοδίδακτοι τὰ ὑποκάμισά των.

Οὐδέποτε ἤκουσάν τι περὶ συζεύξεως καὶ ἁρμονίας χρωμά-

μάτων καὶ ὅμως εἰς τὰ κεντήματά των σπανίως ἀπαντῶσι παρατονίαι χρωματισμοῦ.

Τὸ μόνον ἔθνος, ὅπερ ἐνωρίτατα κατενόησε καὶ καταλλήλως ἐξεμεταλλεύθη τὴν τῆς γυναικὸς καλλιτεχνικὴν δεξιότητα εἶναι ἡ Γαλλία. Ἐκαλλιέργησεν ἐνωρίτατα τὸ φυσικὸν τοῦτο τάλαντον τοῦ γυναικείου πληθυσμοῦ της, ἐξασφαλίσασα οὕτω πολύτιμον παράγοντα διὰ τὴν ἐθνικὴν βιομηχανίαν της. Οἱ μεγαλήτεροι φιλόσοφοι τῆς Γαλλίας ἀναγνωρίζουσι σήμερον ὅτι δημιουργὸς τῆς κυριάρχου τοῦ κόσμου γαλλικῆς βιομηχανίας, ἥτις πολλοὺς μὲν μέχρι σήμερον ἔσχε μιμητάς, οὐδένα δ'ἀντίπαλον, εἶναι ἡ γαλλὶς γυνή.

Ἀλλ' ἡ Γαλλία ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τῆς Ζωγραφικῆς καὶ Γλυπτικῆς εἰς τὰς γυναῖκας ἀπὸ τοῦ 1668, καὶ πρὸ δύο ὅλων αἰώνων αὕτη ἠρίθμει ὑπὲρ τὰς δέκα πέντε γυναῖκας, εἰς ἃς ἀπενεμήθη ὁ τίτλος Ἀκαδημαϊκῶν.

Ἡ Lebrun, ἡ Lemaire, ἡ Ρόζα Μπονὲρ εἶναι τόσαι διδάσκαλοι ὑψώσασαι τὸ γόητρον τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς, ἵνα μὴ εἴπωμεν συντελέσασαι εἰς τὴν δημιουργίαν αὐτῆς. «Δὲν πιστεύω νὰ βλασφημῶ, ἔλεγεν ἡμῖν ἐν Παρισίοις ἡμέραν τινά, πρὸ εἰκόνος τῆς Ρόζας Μπονέρ, ἔξοχος καλλιτέχνης, ἐὰν εἴπω, ὅτι προτιμῶ τὰ ζῶα τῆς Ρόζας Μπονὲρ ἀπὸ τοὺς τελειοτέρους μαχητὰς τοῦ Δαυΐδ, ἵνα μὴ εἴπω ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον».

Καὶ δὲν συνετέλεσεν ἡ καλλιτεχνικὴ τῆς γυναικὸς εἰς Γαλλίαν ἀνάπτυξις μόνον εἰς τὸ νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὰς προνομοιούχους καὶ ἐκλεκτὰς αὐτῶν τοιαύτην ζηλωτὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς καλλιτεχνίας θέσιν. Ἀλλ' οὔτε εἰς τὸ νὰ πλουτίσῃ μόνον αὐτὴν διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἐθνικῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου. Κατέστησεν ἡ καλλιτεχνικὴ τῆς γυναικὸς μόρφωσις τὸ γαλλικὸν ἔθνος τὸ ἱπποτικώτατον, τὸ εὐγενέστατον, τὸ ἀβρότατον τῶν ἐθνῶν τοῦ κόσμου.

Τὸ παράδειγμα τῆς Γαλλίας ἠκολούθησε σύμπασα ἡ λοιπὴ Εὐρώπη. Δὲν ἐπισκέπτεσθε Μουσεῖον ὅπου δήποτε τοῦ κόσμου, ἔνθα δὲν συναντᾶτε γυναῖκας μὲ τὸν χρωστῆρα ἀνὰ χεῖρας, ἀντιγραφούσας τὰ ὡραιότατα καὶ κλασικώτατα τῶν ἔργων. Αἱ αἴθουσαι τοῦ Βατικανοῦ βρίθουσι γυναικῶν πάσης ἡλικίας καὶ ἐθνικότητος, αἵτινες ἀντιγράφουσι τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Ραφαὴλ μετ' ἐκτάκτου ἐπιτυχίας.

Ἡ Ἑλληνὶς ἐλησμονήθη μόνον, χωρὶς διὰ τοῦτο καὶ νὰ μείνῃ ἀδρανής. Φύσει, ὡς προείπομεν, καλλιτέχνις, ἀναπτύσεται σιωπηλῶς καὶ ἀθορύβως, χωρὶς ἐνίσχυσιν, ἢ ὑποστήριξιν, ἐδῶ μὲν αὐτοδίδακτος, ἐκεῖ δὲ τῇ βοηθείᾳ διδασκάλου.

Ἀλλ' ἡ τέχνη, ἡ ἀληθὴς τέχνη ὡς ἡ θρησκεία ἵνα ζήσῃ ἔχει ἀνάγκην ναοῦ. Καὶ ὁ ναὸς αὐτῆς εἶναι ἀρχικῶς μὲν τὸ ἐργαστήριον, βραδύτερον δὲ τὰ μουσεῖα. Ἡ Ἑλληνὶς στερεῖται ἀμφοτέρων. Περιωρίσθη λοιπὸν εἰς ἀντιγραφὴν τοπείων, ἀνθέων, ἐπεδόθη ἰδίᾳ εἰς τὴν ὑδατογραφίαν, καὶ ἱκανὰς ἐποιήσατο ἐν αὐτῇ προόδους. Ὀλίγαι γυναῖκες ἐν Ἑλλάδι, ἐπεδόθησαν εἰς τὴν προσωπογραφίαν, διότι τὸ εἶδος τοῦτο τῆς τέχνης ἀπαιτεῖ ἰδιαιτέρας ἐπὶ τῆς πλαστικῆς καὶ ἀνατομίας μελέτας καὶ ἡ γυνὴ δὲν εἶναι δεκτὴ εἰς τὸ πολυτεχνεῖον.

Ἡ μονομερὴς αὕτη τῆς γυναικὸς ἐργασία ἀναπτύσσει μὲν καὶ προάγει τὸ ἐν αὐτῇ αἴσθημα τοῦ καλοῦ, δὲν δύναται ὅμως οὐδὲν νὰ παραγάγῃ πρακτικὸν ὑπὲρ αὐτῆς, ἀλλ' οὔτε ὑπὲρ τῆς ἐν Ἑλλάδι τέχνης ἀποτέλεσμα. Συνεχῶς μάλιστα ἀδέξιος διδάσκαλος, ἢ κακὴ ἀντίληψις, ἢ πλημμελὴς ἐν γένει μόρφωσις ὑποβιβάζει τὴν ἰδέαν τοῦ καλοῦ καὶ συντελεῖ εἰς διαστροφὴν τῆς καλλαισθησίας. Τοῦτο δύναται θανασίμως νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς μορφώσεως καὶ τοῦ ἤθους καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν χαρακτῆρος.

Ἰδοὺ διατί ἀπεκαλέσαμεν τὴν περὶ καλλιτεχνικῆς διαθέσεως τῶν Ἑλληνίδων ἰδέαν τοῦ κ. Α. Φιλαδελφέως πατριωτικὴν καὶ προϊὸν βαθείας ψυχολογικῆς ἐπὶ τῶν Ἑλληνίδων μελέτης. Ἰδοὺ διατί ἠσπάσθημεν αὐτὴν μετὰ χαρᾶς, τὴν υἱοθετήσαμεν μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ ἐπικαλούμεθα σήμερον τὴν συνδρομὴν πασῶν τῶν δυναμένων Ἑλληνίδων πρὸς ἐπιτυχῆ πραγματοποίησιν αὐτῆς. Μόνον ἐκ τῆς ἑνώσεως, ἐκ τῆς συγκεντρώσεως, ἐκ τῆς ἀνταλλαγῆς σκέψεων καὶ ἰδεῶν δύναται νὰ προκύψῃ καλόν τι. Ἡ συγκέντρωσις τῶν ἔργων πασῶν τῶν Ἑλληνίδων θὰ ἀποτελέσῃ τὸν γνώμονα, τὸ μέτρον, δι' οὗ θὰ κανονισθῇ ἡ ἐν τῷ μέλλοντι πορεία.

Οἱ ἄνδρες ἐνόησαν ὅτι πρέπει νὰ συμβαδίσωσι μεθ' ἡμῶν. Πλὴν τοῦ κ. Α. Φιλαδελφέως, οἱ διασημότεροι τῶν παρ' ἡμῖν διδασκάλων τῆς τέχνης ἐννοοῦσι τὴν ἀνάγκην τῆς συστηματικωτέρας καλλιτεχνικῆς γυναικείας μορφώσεως, ἠσπάσθησαν δὲ τὴν ἰδέαν του καὶ προθύμως ἐτάχθησαν ὑπὲρ αὐτῆς.

Οἱ κύριοι οὗτοι μᾶς τείνουσιν ἀδελφικῶς τὴν χεῖρα. Δεχθῶμεν αὐτήν. Στηρίξωμεν τὰ κλονιζόμενα βήματά μας καὶ βαίνουσαι πρὸς τὰ ἐμπρὸς παρὰ τὸ πλευρόν των, θὰ δυνηθῶμεν ἐντὸς ὀλίγου καὶ ἡμεῖς νὰ ὀρθοποδήσωμεν καὶ αὐτοὺς νὰ ἐνισχύσωμεν.

Ἡ Ἑλένη Ἀλταμούρα καὶ ἡ Κλεονίκη Γενναδίου, ἃς ἡ Εὐρώπη ἐπισήμως ἀναγνωρίζει, ἀπέδειξαν ὅτι αἱ σύγχρονοι Ἑλληνίδες καταλλήλως μορφούμεναι δύνανται νὰ ἀναδειχθῶσιν ἀντάξιαι θυγατέρες τῶν μεγάλων τῆς τέχνης διδασκάλων μητέρων των.

Ἡ παρ' ἡμῖν ἀφ' ἑτέρου παντελὴς ἔλλειψις τῆς διὰ τῆς κοσμητικῆς τέχνης ἀναπτυχθείσης καὶ ἀκμαζούσης ἐν Εὐρώπῃ βιομηχανίας προδίδει τὴν μεγίστην ἀνάγκην τῆς καλλιτεχνικῆς μορφώσεως τῆς γυναικός, δι' ἧς νέοι ὁρίζοντες βιοποριστικοῦ σταδίου διανοίγονται αὐτῇ. Ἡ ζωγραφικὴ ἐπὶ ριπιδίων, ἐπὶ πορσελάνης, ἡ λιθογραφία, ἡ ξυλογραφία, ἡ ἐπεξεργασία τῶν φωτογραφιῶν καὶ τόσοι ἄλλοι κλάδοι καλλιτεχνικοὶ ἐντελῶς ἀνεκμετάλλευτοι παρ' ἡμῖν θὰ ἀναπτυχθῶσι καὶ ὁ ἄρτος τόσων πτωχῶν κορασίδων θὰ ἐξασφαλισθῇ εὐκόλως.

Ἀλλ' ἐπαναλαμβάνομεν, ἡ ἀνάγκη τῆς ἑνώσεως, τῆς συγκεντρώσεως ἐπιβάλλεται. Ἡ πρώτη ἔκθεσις τῶν γυναικείων ἔργων θὰ ἀποτελέσῃ τὸν πυρῆνα, τὰς πρώτας βάσεις, ἐφ' ὧν ἡμεῖς διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν μας θὰ δημιουργήσωμεν τὸ μέλλον. Ἑλληνίδες! εἰς τὸ ἔργον! Τὰς δύο αἰθούσας τῶν γραφείων μας θέτομεν εὐχαρίστως εἰς τὴν διάθεσίν σας. Ἂς λείψωσιν οἱ ἐνδοιασμοὶ καὶ αἱ μετριοφροσύναι καὶ αἱ μικροφιλοτιμίαι. Κατέλθετε εἰς τὸν εὐγενῆ τοῦτον ἀγῶνα μὲ τὰ ὅπλα, ἅτινα ὑμεῖς αὐταὶ ἰδιοχείρως κατεσκευάσατε. Ἀναμετρήσατε τὰς δυνάμεις σας. Δείξατε εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἔμειναν ἀπαθεῖς καὶ ἀδιάφοροι εἰς τοὺς πρώτους ἀγῶνάς σας, εἰς τὰ πρῶτα βήματά σας, τί ἐπράξατε, ἵνα δυνηθῶσι νὰ κρίνωσι τί θὰ προσδοκῶσι παρ' ὑμῶν.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ

Γ'

Μήτηρ καλὴ, μήτηρ κακή.

Ὑπάρχουσι μητέρες ἐλαφραὶ μᾶλλον ἢ κακαί, αἵτινες νομίζουσιν, ὅτι ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τὰ πάντα ἐπιτρέπονται. Νομίζουσιν, ὅτι εἶναι γελοῖον νὰ στενοχωρῆταί τις συγκρατῶν τὰς ὁρμὰς καὶ τὰ πάθη του καὶ ὅτι τὸ σέβας, ἡ ἀγάπη, ἡ εὐγένεια πρέπει νὰ τηρῶνται μόνον ἐνώπιον τῶν ξένων καὶ διὰ τοὺς ξένους.

Πόσα ὅμως ἀνεπανόρθωτα κακὰ προέρχονται ἐκ τούτου, ἐκ τῆς ἀμελείας ταύτης τῶν λεπτῶν πρὸς ἀλλήλους τρόπων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας!

Καὶ διατί νὰ περιορίζωμεν τὰ ἐλαττώματα, τὰς ἀδυναμίας τοῦ χαρακτῆρος, τὰς φυσικὰς ἀδυναμίας ἐνώπιον ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν μᾶς εἶναι τίποτε, οἵτινες μᾶς; βλέπουσι δι' ὀλίγας ὥρας, ἵνα ἀφήσωμεν αὐτὰ νὰ φανῶσι γυμνὰ ἐνώπιον τῶν οἰκείων μας ἐν ὅλῃ τῇ ἀσχημίᾳ των, νὰ ὑποφέρωσιν ἐξ αὐτῶν ἐκεῖνοι, μὲ τοὺς ὁποίους οἱ δεσμοὶ τοῦ αἵματος μᾶς προώρισαν νὰ διέλθωμεν ὅλον μας τὸν βίον;

Τότε ἀληθῶς ἡ μήτηρ θὰ δυνηθῇ νὰ ἀναθρέψῃ καλῶς τὸ τέκνον της, ὁπόταν φαίνηται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τελεία, ὁπόταν ἀποσπᾷ τὸν θαυμασμὸν καὶ τὸ ἀπεριόριστον σέβας αὐτοῦ.

Ἡ μήτηρ καλλιεργεῖ τὰ αἰσθήματά του διὰ τῆς ἀγαθότητός της, ἥτις πρέπει νὰ ἦναι ἀνεξάντλητος.

Δέον νὰ ἐνδιαφέρηται μετὰ μεγίστης λεπτομερείας εἰς τὰς ἀσχολίας του, εἰς τὰς σκέψεις του, νὰ ἐργάζηται μαζύ του, νὰ ἁρμοιῶται μετ' αὐτοῦ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας καὶ τῶν παιγνίων.

Φροντίζει ἀπαύστως νὰ σπουδάζῃ καὶ καλλιεργῇ τὴν εὐφυΐαν τῶν τέκνων της, χωρὶς νὰ καταπονῇ αὐτά. Προσπαθεῖ νὰ τοῖς μεταδώσῃ τάξιν ἰδεῶν καὶ οὐχὶ ἀκαταστασίας πνεύματος, ἥτις εἶναι ἔλλειψις χαρακτῆρος ἰσχυροῦ.

Αἰωνίως ἀνήσυχος ἐρωτᾷ ἑαυτὴν ἐὰν ἐκπληροῖ ἀρκούντως τὸν προορισμόν της· ἐὰν μετέδωκε δηλ. εἰς τὰ τέκνα της αἰσθήματα καὶ πίστιν ἀληθῆ. Ἐὰν ὥπλισε τὴν καρδίαν των διὰ θάρρους ὥστε νὰ φέρωσι γενναίως τὰς διαφόρους τοῦ βίου περιπετείας. Ἐὰν τὰ ἀνέθρεψεν οὕτως, ὥστε νὰ δυνηθῶσι νὰ πορευθῶσι τὴν δύσκολον ταύτην ὁδὸν χωρὶς νὰ γίνωσι ποταπὰ καὶ χαμερπῆ πρὸς ἀπόκτησιν εὐμαρίας τινὸς καὶ εὐδαιμονίας.

Ἵνα ὅμως τὸν προορισμόν της ἐκτελέσῃ, ὀφείλει νὰ σπουδάζῃ τὴν καρδίαν της καὶ παραμονεύῃ τὸ πνεῦμά της. Ὀφείλει νὰ ἐξορίσῃ ἀπ' αὐτῆς καὶ ἀπὸ τοῦ οἴκου της πᾶσαν ἀπρεπῆ πρᾶξιν, πᾶσαν βέβηλον σκέψιν, πάντα κακὸν λόγον.

Ὅταν ἡ μήτηρ πράττῃ πάντα ταῦτα ἐξετέλεσε τὸν προορισμόν της· εἶναι ἀληθῶς καλὴ μήτηρ. Καὶ τὰ τέκνα οὕτως αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ τὴν ἀγαπῶσι καὶ τὴν ἀνταμείψωσι γενόμενα ὅμοια τοιαύτης μητρός. Τὸ μέτωπόν της περιβάλλει αὔγλη θεία, ἥτις πληροῖ τὴν καρδίαν αὐτῶν ἀπείρου σεβασμοῦ, ἀγάπης καὶ τρυφερότητος.

Ἡ οἰκογένεια ἥτις ἔχει μητέρα οὕτως ἐννοοῦσαν τὰ καθήκοντά της, εἶναι εὐτυχής, ἔχει ἐν ἑαυτῇ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 28 Ἰανουαρίου 1891

Ἑλένη Στυλ. Παπαδάκη

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΟΥΓΚΩ

(Ἀλληλογραφία ἐκ Παρισίων).

Τίς ἀνέγνωσε τὸν Βίκτωρα Οὐγκὼ καὶ δὲν ἐνθυμεῖται τὴν Ἰωάνναν του, τῆς ὁποίας τὸ μέλλον, τὴν ἀγάπην, τὸν ἀγνὸν Ὑμέναιον μὲ τόσον αἴσθημα καὶ μὲ τόσην στοργὴν ἔψαλλεν, ἐνῷ ἐκείνη βρέφος ἔτι ἀπεκοιμᾶτο εἰς τοῦ ψάλτου πάππου της τὴν ἀγκάλην. Τίς δὲν ἐνθυμεῖται τοὺς γλυκυτάτους στίχους:

Voir la Jeanne de Jeanne, oh! ce sera mon rêve!
.....
..... Aimez
Vous qui vivez! Hymen, chaste Hymen! o nature!
Jeanne aura devant elle alors son aventure
L' être en qui notre sort s' accroît et s' interrompt
Elle sera la mère au jeune et grave front.....

Ἀτυχὴς πάππος! Ἐὰν ἓξ ἔτη μόνον τῷ ἐχάριζεν ὁ θάνατος ἤθελεν ἴδῃ πραγματοποιούμενον τὸ ὄνειρόν του τοῦτο. Ἤθελεν ἴδῃ τὴν Ἰωάνναν του σύζυγον τέκνου ἀδελφῆς ποιητικῆς ψυχῆς. Ἤθελε χαιρετίσει διὰ νέων στίχων τὸν Ὑμέναιον τῆς ὡραίας καὶ γλυκείας Ἰωάννας του, ἣν σύσσωμος ἡ Γαλλία υἱοθέτησεν, ἀναπληροῦσα ἐν τῇ ἐπισήμῳ ταύτῃ τοῦ βίου τῆς κόρης στιγμῇ τὸν πάππον. Δὲν περιγράφομεν τὴν ἑορτὴν τῶν γάμων τούτων, διότι τί αἰσθάνεται εἰς εὐγενὴς λαὸς εἰς τοιαύτας ἑορτὰς τῶν τιμησάντων αὐτὸν οἴκων δὲν περιγράφεται ἐν τοῖς στενοῖς ὁρίοις φιλικῆς ἀλληλογραφίας. Ἀποσπῶμεν μόνον ἐκ τοῦ λόγου τοῦ ἐξόχου Ἀκαδημαϊκοῦ μας Ἰουλίου Σίμωνος μίαν συμβουλὴν εἰς τὸ νέον ζεῦγος. Φρονοῦμεν ὅτι αἱ ἀναγνώστριαί σας θὰ ὠφεληθῶσι περισσότερον ἐξ αὐτῆς ἢ ἐκ τῆς περιγραφῆς τῆς νυμφικῆς ἐσθῆτος: «...Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω ἢ συμβουλὴν γέροντος, καθ' ἣν πηγὴ τῆς εὐτυχίας ἢ τῆς δυστυχίας εἶναι ἐν ἡμῖν, καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ εἴμεθα οἱ κατασκευασταὶ τῆς εὐτυχίας ἢ τῆς δυστυχίας μας.»

Πόσ' ἀλήθεια εἰς τὰς λέξεις ταύτας καὶ οἷον καλὸν θὰ προέκυπτεν ἐὰν τὰς ἐνεθυμούμεθα πάντοτε.

Ἑλένη Μαρτέν.

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΑΡΝΑΚΙ

Ψηλὰ σὲ βράχ' ἀπόκρημνο, φωλιὰ εἶχε στημένη
Κ' ἐπέτα μέσ' 'στὰ σύννεφα ἀητὸς καμαρωμένος
Μεγαλειότης λέγουντ' τῶν ὄρνιων θρονισμένη
Μὰ ἦταν κλέφτης ἄκαρδος, φονιὰς ἐξακουσμένος.

—

Σὰν ἐσχίζε 'σὰν ἀστραπὴ τοῦ οὐρανοῦ τὰ μέρη
Κανένα 'μπρὸς δὲν ἔβγαινε πουλὶ 'ς τὸ πέταμά του
Στὸ ταπεινό του κρύβουντ' καθένα τὸ λημέρι
Γιατ' εἶχε στήσει μακελειὸ τὴν ὑψηλὴ φωλιά του.

—

Εὐτυχισμένον ὄρνεο! γιατὶ κοντὰ 'ς τὸ στέμμα,
Τοὔδωσαν δῶρα ἄπειρα ἡ φύσις καὶ ἡ τύχη·
Φτερὰ ὡραῖα, δύναμι, ὀξύτατο τὸ βλέμμα,
Ἀλλὰ καὶ ράμφος κοφτερὸ κ' ἁρπακτικὸ τὸ νύχι.

—

Ὁ τρόμος ἦταν 'ς τοὺς βοσκοὺς καὶ 'ς τὰ φτωχὰ τ' ἀρνάκια,
Ποῦ μέσ' 'ς τοὺς σχίνους 'σκιάζουντ' ἢ ἔβοσκαν 'στὴ ράχη·
Καὶ εἰς τοὺς δόλιους τοὺς λαγοὺς καὶ 'ς ὅλα τὰ πουλάκια
Ποῦ μέσ' 'ς τοὺς κάμπους σύναζαν καρποὺς ἀπὸ τὸ στάχυ.

—

Ἀχ! πόσα δάκρυα γι' αὐτὸν τὸν ἄσπλαχνο 'χυθῆκαν
Ἀπὸ συντρόφων κι' ἀδελφῶν κι' ἀπὸ μανάδων 'μμάτια·
Καὶ πόσοι ἀναστεναγμοὶ ἀπὸ τὰ στήθη βγῆκαν,
Σὰν ἔσχιζε τὸ θῦμά του 'ς τὴν κοίτη του κομμάτια.

—

Ὁ κόσμος τέτοιος! οἱ τραροὶ τὸν ὄχλο δὲν λυποῦνται,
Σχίζ' ὁ μεγάλος τὸν μικρό... Τί τρομερό! Τί φρίκη!
Ἀλλὰ καὶ ὅλα τ' ἄδικα ποτὲ δὲν εὐλογοῦνται
Γιατὶ 'ψηλὰ 'ς τὸν οὐρανό, εἶναι Θεὸς καὶ δίκη!

—

'Στὸν κάμπο κάτω 'βρίσκουντον κοπάδι μανδρισμένο,
Κι' ὁ φίλος μας ἀπὸ καιρὸ παραμονεύει, στέκει·
Νὰ κλέψῃ ἐβουλήθηκε ἀρνάκι γιορισμένο,
Μὰ ἔχουν σκύλους κι' οἱ βοσκοὶ φιλάγουν μὲ τουφέκι.

—

Μὲ πόθο σχίζει καθ' αὐγὴ τὰ ροδινὰ τὰ νέφη
Καὶ μὲ ἐλπίδες ἄπειραις ἀναβοκαταβαίνει,
Ἀλλὰ τὸ βράδυ σκεπτικὸς εἰς τὴ φωλιά του στρέφει
Γιατὶ περνάει ὁ καιρὸς καὶ μὲ τ' σ' ἐλπίδες μένει.

—

Τοῦ κάκου γύρευε ἀλλοῦ τὴν προσοχὴ νὰ στήσῃ,
Τοῦ κάκου 'ς ἄλλο προσπαθεῖ νὰ κολληθῇ κυνῆγι,
Καὶ 'στὰ οὐράνια 'σὰν πετᾷ καὶ 'σὰν 'στὴ γῆ πατήσῃ,
Ὁ νοῦς ἀπὸ τ' ἀρνάκι του δὲν εἰμπορεῖ νὰ φύγῃ.

—

Ὁ πόνος ἐμαλάκωσε τὴν ἄσπλαχνη καρδιά του
Καὶ ὅσα δάκρυα ἔχυσαν γι' αὐτὸν κι' αὐτὸς τὰ γύρευ·
Ἐμίσησε τὴν δύναμι κι' αὐτὸ τὸ πέταμά του,
Καὶ ταπεινὸς ἠθέλησε ὡσὰν τ' ἀρνὶ νὰ γείνῃ.

—

Τὰ δρὸ φτερὰ 'ς τὸ σῶμά του μιὰ 'μέρα τὰ κολλάει
Συμμάζεψε τὰ νύχια του, τὸ ῥάμφος του σκεπάζει·
Ἐκάθησε μὲ συστολὴ 'ς τοῦ δύστυχου τὸ πλάϊ,
Καὶ νὰ τὸ κάνῃ σύντροφο τῆς τύχης του τοῦ τάζει.

—

Ἔλα, ἀθῶό μου μικρό, 'ς τὰ νέφη νὰ πετοῦμε,
Ἔλα νὰ σχίζωμε μαζὺ τὸν καθαρὸν ἀέρα·
Εἰς τὴ φωλιά μου ξέννοιαστα παντοτεινὰ νὰ ζοῦμε.
Καὶ πολὺ κοντὰ νὰ ἔχωμε τὰ ἄστρα, τὴν ἡμέρα.

—

Ἀστὸν ὑψηλὸ τὸ βράχο μου νὰ ἦσαι φυλαγμένο,
Ἀπὸ τὸ στόμα τῶν θερῶν, ἀπ' τοῦ βοσκοῦ τὰ χέρια·
Στὰ πουπουλένια μου φτερὰ νὰ μένῃς ζεσταμένο
Τὰ χιόνια 'σὰν θὰ πέφτουνε, καὶ 'σὰν φυσοῦν τ' ἀγέρια

—

Αἱ σκέψεις καὶ τὰ βάσανα νὰ μή σε τυραννοῦνε,
Κανεὶς ἐχθρὸς τὸν ὕπνο σου ποτὲ νὰ μὴ ταράττῃ·
Εὐχάριστες ἡ 'μέραις σου μαζύ μου νὰ περνοῦνε,
Καὶ ἄγρυπν' ἡ ἀγάπη μου, πιστὴ νὰ σε φυλάττῃ.

—

Ἀλλὰ τοῦ εἶπε, τὸ ἀρνί, 'δειλὸ καὶ φοβισμένο,
Δὲν ἔρχομαι κακὸ πουλὶ μὲ ὅσα κι' ἄν μου τάξῃς·
Στὰ νύχια σου τ' ἁρπακτικὰ ἂν μείνω μπερδευμένο,
Κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἂν σωθῶ, ἐσὺ θὰ με σπαράξῃς.

—

Τραβήχθηκε ὁ ἀετός, μικρὸ 'ς τὸν οὐρανό του,
Ἀρνὶ καὶ γῆ προσπάθησε γιὰ νὰ τα λησμονήσῃ·
Ἀλλὰ ποτὲ δὲ 'μπόρεσε νὰ πνίξῃ τὸν καϋμό του,
Δὲν 'μπόρεσε τὸν πόθο του τὸν ἄγριο νὰ σβύσῃ.

—

Καὶ μιὰ αὐγὴ ἐρρίχθηκε 'ς τὴ γῆ μ' ἀπελπισία,
Ἐκάρφωσε τὰ νύχια του 'ς τὸ ἀπαλό του σῶμα·
Τὸ σήκωσε καὶ πέταξε 'ς τὸν οὐρανό με βία,
Ἀφοῦ σημάδια ἄφησε τῆς πάλης του 'ς τὸ χῶμα.

—

Ἡ δίκη ὅμως ἔφθασεν.. Εὐθὺς 'σὰν ἐσηκώθη,
Ἀκούσθηκε μιὰ τουφεκιά.. 'πληγώθη, ἐζαλίσθη·
Ἡ σφαῖρα μέσα 'ς τὴν καρδιὰ τὴν ἄσπλαχνη ἐχώθη,
Καὶ μὲ τὸ θῦμά του μαζύ, 'ς τὸ χῶμα ἐκυλίσθη.

Ἐν Ἀθήναις, Δεκέμβριος 1890.

Ἀγαθονίκη Ἀντωνιάδου

Η ΜΙΚΡΑ ΝΑΝΑ

Ὀνομάζετο Ἄννα. Ἀλλ' οἱ γείτονες τὴν ὠνόμαζον μικρὰν Νανά. Τὸ ὄνομα τοῦτο τῇ ἐδόθη πρὸ δύο μόλις χρόνων ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς μητρός της. Ἡ Ἄννα τότε, μόλις δεκατετραέτις, εἶχε καταστῇ μικρὰ γυνή, ἀληθὴς μήτηρ. Οὐδέποτε συγκατετέθη νὰ τὴν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν ἀδελφήν της, ἥτις ἦτο ἑνὸς ἔτους. Εἰς ὅλας τὰς προτάσεις τὰς ὁποίας τῇ ἔκαμνον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἀπήντα στερεοτύπως: «Ἡ Λιλὴ εἶναι τὸ παιδί μου!»

Ὤ, ναί, ἦτο ἀληθῶς τὸ τέκνον της! Ἐὰν ἔβλεπέ τις τὴν ἀγαπητὴν αὐτὴν μικρὰν νὰ διατρέχῃ ἑκάστην πρωΐαν τοὺς δρόμους μὲ μακρὰν **ἐσθῆτα**, μὲ τὴν ἀφελῆ παρθενικήν της κόμην, καὶ φέρουσαν δέμα ὑπὸ μάλης, θὰ τὴν ἐνόμιζεν ὡς ἀνήκουσαν εἰς τὸ γένος τῶν Πυγμαίων. Ἐβάδιζεν ἀργὰ—ἀργά, πάντοτε εὐθέως, ἄνευ μειδιάματος, ἄνευ τέρψεως...

Ἅμ' ὡς ἔφθανεν εἰς τὴν ράπτριαν, ἥτις τῇ παρεῖχε τακτικῶς ἐργασίαν, ἀπεδίπλωνε τὸ τετράγωνόν της μάκτρον, ἐμέτρα καὶ παρέδιδε τὰ ἐρραμμένα τεμάχια, ἅτινα ἀντικαθίστα δι' ἄλλων ἑτοίμων πρὸς ραφήν, καὶ ἀπήρχετο χωρὶς ν' ἀρθρώσῃ δέκα λέξεις.

Ἐπέστρεφεν οἴκοι τάχιστα. Ἀφικνουμένη εἰς τὸ πενιχρὸν οἴκημά της ἐπὶ τοῦ ἕκτου τῆς οἰκίας πατώματος, ἤνοιγεν ἐλαφρά, ἐλαφρὰ τὴν θύραν, ἐβάδιζεν ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν, μέχρι τῆς κλίνης ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκυπτε μὲ γλυκὺ καὶ τρυφερὸν μειδίαμα καὶ ἀκτινοβολοῦντα ἐκ χαρᾶς βλέμματα...

Ἀλλ' ἐνίοτε, ὅταν ἐβράδυνεν ὀλίγον νὰ ἐπιστρέψῃ, ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ ἀμέσως, ἐσταμάτα πρὸ τῆς θύρας, τείνουσα προσεκτικὸν οὖς καὶ μειδιῶσα μετὰ χαρᾶς. Ἤκουε τὸ μουρμούρισμα βρεφικῆς φωνῆς, καὶ τοῦτο τὴν κατεμάγευεν.

Εἰσήρχετο τότε ὅλη χαρά. Ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου προέκυπτε ἐπὶ μεγάλης κλίνης μικρὰ ξανθὴ μορφή, ροδόχρους, μὲ ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ ὁποία προσεπάθει νὰ ψιθυρίσῃ τὸ «Καλημέρα Νανά....»

Ὁ ἀθῶος τόνος τῶν λέξεων τούτων ἦτο τόσον εὐχάριστος, ἡ φωνὴ τόσον λεπτὴ καὶ τόσον γλυκεῖα, ὥστε ἡ θυρωρός, καθ' ἑκάστην ἠκολούθει ἀνερχομένην τὴν μικρὰν Ἄνναν, διὰ ν' ἀκούσῃ τὰς παιδικὰς ταύτας προσφωνήσεις, αἵτινες πάντοτε κατέλησγον εἰς θερμὰ φιλήματα.

Τὸ δωμάτιον ἐν τῷ ἅμα ἐπληροῦτο γελώτων καὶ θωπευμάτων, ἅτινα, φεῦ! δὲν παρετείνοντο πολύ. Μετ' ὀλίγον οὐδὲν ἄλλο ἠκούετο εἰμὴ ἡ ταχεῖα κίνησις τῆς ραπτικῆς μηχανῆς, διακοπτομένη ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀπὸ τὰ ἄναρθρα ἐπιφωνήματα τῆς μικρᾶς ἀγγελικῆς φωνῆς.

Μετὰ μεσημβρίαν ἐνεπιστεύετο τὴν ἀδελφήν της εἰς τὸ διημερευτήριον τῶν μικρῶν καὶ ὅλον τὸ ἀπόγευμα παρήρχετο σιωπηλόν. Μόνον ὁ ἦχος τῆς μηχανῆς ἠκούετο. Τὸ πρόσωπον τῆς μικρᾶς Ἄννης προέδιδε σοβαρότητα. Οἱ ὀφθαλμοί της προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος δὲν ἠγείροντο πλέον ποσῶς.

Πόσον ἀκριβὰ στοιχίζει συντήρησις δύο ὑπάρξεων ἔστω καὶ μικρῶν, ὅσον λιτὴ καὶ πενιχρὰ καὶ ἂν ἦναι. Καὶ πόσον αἱ χεῖρες πρέπει νὰ ἦναι γεγυμνασμέναι διὰ ν' ἀνταποκριθῶσιν εἰς αὐτήν!!!

Τὴν κυριακὴν ἡ μικρὰ οἰκοκυρὰ ἀνεπαύετο. Περιεπάτει μὲ τὴν Λιλὴν ἐπὶ τῶν βραχιόνων εἰς τὸ Λουξεμβοῦργον καὶ ἄλλοτε εἰς τὰς Tuilleries· ἀλλὰ πάντοτε ἐπανήρχοντο ἀπὸ τὴν αὐτὴν ὁδὸν τὴν τοῦ Bac· καὶ σταματῶσαι περιειργάζοντο τὰ καταστήματα.

Ἰδίως ἓν κατάστημα προσείλκυε περισσότερον τὴν προσοχὴν καὶ περιέργειάν των. Ἐκεῖ ἵσταντο ἐπὶ δέκα λεπτὰ καὶ ἐθαύμαζον μεγάλην πλαγγόνα, ἡ ὁποία περιέστρεφε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ πλαγγὼν αὕτη εἶχε ἰδίως κινήσει τὴν περιέργειάν των διότι πλουσία τις κυρία διεπραγματεύετο τὴν τιμήν της διὰ τὸ τέκνον της.

Ἡ παιδίσκη τῆς κυρίας ταύτης δὲν ἐφαίνετο σχεδὸν εὐχαριστημένη ἐπὶ τῇ ἀπολαύσει αὐτῆς, ἐνῷ ἡ Λιλὴ μὲ βλέμμα σπινθηροβολοῦν ἐκ τῆς ἐπιθυμίας, μὲ στόμα ὑγρὸν καὶ ἀνοικτὸν ἔσυρε τὴν ἀδελφήν της ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος ἐπαναλαμβάνουσα: «Ὤ! ἰδέ, ἰδέ, Νανά, πῶς κλείνει τὰ 'μμάτια!» Οἵα ἀντίθεσις αἰσθημάτων μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων παιδίων!

Ἡ μικρὰ πλουσία ἦτο σκυθρωπή. Τί ἦτο δι' αὐτὴν πλαγγών, ἥτις ἀνοιγοκλείει τοὺς ὀφθαλμούς; Δὲν ἔβλεπε τοῦτο διὰ πρώτην φοράν, ἀφοῦ μάλιστα ἐκείνη ἦν ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας καὶ τοι τεθραυσμένη ὡμίλει καὶ ἔλεγε π α π ᾶ, μ α μ ᾶ.

«Δὲν ἀξίζει τίποτε αὐτὴ ἡ κοῦκλά σου, εἶπε πρὸς τὸν ἔμπορον. Ἐγὼ θέλω μίαν νὰ ὁμιλῇ, ἐγώ, νά!»

. . . . . .

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Ἄννα διετέλει ἐν ἀμηχανίᾳ. Εἶχεν εἰς τὸ βαλάντιόν της πέντε φράγκα. Ἐὰν ἠγόραζε τὴν κούκλαν ἡ Λιλὴ θὰ ἦτο τόσον εὐτυχής! Ναί... ἀλλ' ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ τὸν κρεοπώλην, τὸν παντοπώλην, τὸν ἀρτοποιόν!... Ὄχι, ὄχι ἂς μείνῃ διὰ τὴν ἑορτήν της... Ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ νόμισμα πάλιν εἰς τὸ θυλάκιόν της, ἠτένισε τὴν μικρὰν μὲ βλέμμα γ λ υ κ ύ π ι κ ρ ο ν καὶ κύπτουσα ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐνηγκαλίσθη λέγουσα: «Πᾶμε, bébé, ἔλα!»

Ἄ! πόσον αὐτὸ τὸ ἔ λ α ἐστοίχισεν εἰς τὴν καρδίαν της. Ἐὰν τοὐλάχιστον ἡ μικρὰ πλουσία ἄφινε τὴν τεθραυσμένην πλαγγόνα της· ἀλλ' ἐκείνη εἶχεν ἤδη ἀπέλθη, κομίζουσα καὶ τὴν ἠγαπημένην της ἠκρωτηριασμένην καὶ τὴν νεοαγορασθεῖσαν. Πτωχὴ Ἄννα! Ἡ καρδία τῆς μικρᾶς π α ρ θ έ ν ο υ μητρὸς ἠσθάνθη μεγάλην στενοχωρίαν....

Γνωρίζετε τὴν ὀδύνην, τὴν πικρίαν τῶν μητέρων, αἵτινες ἀναγκάζονται νὰ ἀποποιηθῶσί τι εἰς τὰ φίλτατά των! Ἅμα ἤκουσε τὸ «π ᾶ μ ε, ἔ λ α» ἡ Λιλὴ ἔστρεψε τοὺς μεγάλους της ὀφθαλμοὺς πρὸς αὐτὴν πλήρεις δακρύων καὶ θωπευτικῶς τῇ εἶπεν:

— Ὤ! ἀγόρασέ μού την, δὲν εἶχά ποτέ μου κοῦκλα.

— Ναί, εἶπεν ἡ Ἄννα, ἀλλ' ὄχι σήμερον... εἰς τὴν ἑορτήν σου χωρὶς ἄλλο.

— Ἀλήθεια, θὰ μοῦ...!

— Ναί, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

II

Ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν της ἡ μικρὰ μήτηρ καθ' ἡμέραν θέτουσα ἀνὰ δέκα λεπτὰ εἰς τὸν κ ο υ μ π α ρ ᾶ ν καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὸν ἀνοίξῃ εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς bébé.

Ποσάκις ἐν τούτοις δὲν εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ θραύσῃ τὸν πτωχὸν αὐτὸν κ ο υ μ π α ρ ᾶ ν! Ὁ χειμὼν ἐπῆλθεν ἄγριος, τὸ ψῦχος εἶναι σκληρόν, καὶ συνεχῶς ἡ ἐργασία ἐλλείπει. Ἐὰν παρετήρει τις τώρα ὑπὸ τὸ ἀσθενὲς φῶς τῆς λυχνίας της, τὴν τρυφερὰν μορφήν της θὰ διέκρινε αὐτὴν πολὺ ἰσχνὴν καὶ καταβεβλημένην.

Δύο μεγάλοι ὀφθαλμοὶ περιεστοιχισμένοι ὑπὸ μελανῶν κύκλων, χείλη ὠχρὰ καὶ πυρέσσοντα καὶ βῆξ ξηρὰ καὶ ἐξαντλητικὴ ἐβασάνιζον τὴν πτωχὴν κόρην. Ἀλλ' εὐθὺς ὅταν ἡ βῆξ καταπαύσῃ, πίνει σταγόνας τινὰς ὕδατος καὶ ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν βαίνουσα πλησιάζει ἐλαφρὰ εἰς τὴν μεγάλην κλίνην, κύπτει καὶ μειδιᾷ. Ἔχει πάντοτε τὸ αὐτὸ γλυκὺ μειδίαμα.

Ἡ κατάστασις αὕτη διαρκεῖ ἕνα ἀτελεύτητον μῆνα. Τὸ στῆθός της τὴν στενοχωρεῖ πολύ, πρέπει νὰ κατακλιθῇ. Ἀκούει ἐπὶ τέλους τὴν καλὴν θυρωρόν, ἥτις ἐπανειλημμένως τῇ λέγει: «Πρέπει νὰ ἡσυχάσῃς παιδί μου. Μεῖνε εἰς τὸ κρεββάτι σου, ἐγὼ θὰ σοῦ ἑτοιμάσω τὸ ζουμὶ καὶ θὰ περιποιηθῶ τὴν Λιλή».

Παρέρχονται οὕτω τέσσαρες ἡμέραι. Τὴν πέμπτην ἦτο ἡ ἑορτὴ τῆς Bebé. Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας πόσον φρόνιμος ἦτο αὐτὴ ἡ μικρὰ φλύαρος! κοιμᾶται εἰς μικρὰν κλίνην πλησίον τῆς ἀσθενοῦς. Δὲν παίζει πλέον. Καὶ αὐτὴν τὴν παράκλησίν της ἀκόμη μόλις τὴν μουρμουρίζει. Νανά, κοῦκλα... πότε...

Ἐπὶ τέλους ἔθραυσαν τὸν κ ο υ μ π α ρ ᾶ ν. Ἡ θυρωρὸς ἠγόρασε τὴν κοῦκλαν. Κεῖται ἐπὶ τῆς κλίνης περιτετυλιγμένη ἐντὸς λεπτοῦ χάρτου, πλησίον τῆς ἀσθενοῦς, ἥτις εἶχεν ἀποκοιμηθῇ...

Τὴν ὀγδόην πρωϊνὴν ὥραν ἡ Bebé ἐξυπνᾷ ἐλαφρά, ἐλαφρά, ἕρπουσα ἐπὶ τῶν χειρῶν της προχωρεῖ εἰς τὴν μεγάλην κλίνην. Ἡ Νανὰ κοιμᾶται ἀκόμη. Ὤ! πῶς εἶναι κίτρινη! Ἴσως κρυώνει! Σύρουσα δὲ μὲ τὰ μικρά της χεράκια τὸ σκέπασμα, προσεπάθει νὰ τὴν σκεπάσῃ. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἀναφαίνεται ἡ πλαγγών. Τότε δὲν συγκρατεῖται πλέον, ἀλλ' ἀνορθοῦται. Ὤ! τί, ἡ κοῦκλά της χύνει δάκρυα, καὶ ἐβράχη τὸ πρόσωπόν της καὶ τὸ προσκέφαλον!

— Νανά, Νανά, κύττα, κύττα!

Ἀλλ' ἡ μικρὰ Ἄννα δὲν ἀπήντα... Ἡ θύρα ἀνοίγει, ἡ θυρωρὸς πλησιάζει, καὶ ἐν λυγμοῖς ἠκούσθη προφέρουσα τὴν λέξιν: Νεκρά!!!

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) **Εὐρυδίκη Ν. Βοΐλα**

ΔΥΟ ΣΥΖΥΓΟΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η Κ. ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ ΚΑΙ Η Κ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Δ'

Εὑρίσκει τις ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς της χωρία, ἀποπνέοντα θλῖψιν. ὡς:

«Γνωρίζετε τὴν διακεκομμένην, στενοχωρημένην καὶ κατάκοπον ζωήν μου. Δὲν τολμῶ τίποτε νὰ κάμω καὶ ἐν τούτοις αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἠδυνάμην ὡς πρότερον καὶ ἀσφαλέστερον ἴσως νὰ καταγίνωμαι εἰς τὴν ἐλαιογραφίαν.... Ἀλλ' ὁ καιρός, ἡ γαλήνη καὶ ἡ συνεχὴς διαμονὴ ἐν τινι τόπῳ μοὶ λείπουσιν ἐντελῶς...»

«Πρέπει νὰ πληρώσω ἐγὼ διὰ τῶν θλίψεών μου τὴν ἐκ τῆς μεγαλοφυΐας τῆς συζύγου μου προκύπτουσαν δόξαν. Τὸ ἰδεῶδες καὶ ἡ μεγαλοφυΐα εἶναι μεγάλα δῶρα, συνεπαγόμενα μεγάλας θλίψεις! Ἡ πραγματικότης χάνεται ὑπὸ τὰς ἰδανικὰς σκηνογραφίας καὶ ὅτε ἡ ἀληθὴς κατάστασις ἀποκαλύπτεται, μόλις λάμψις τις προηγεῖται τοῦ κεραυνοῦ. Ἡ μεγαλοφυΐα παραμελεῖται ἐνίοτε, ἀλλὰ καὶ ἀπεριορίστως ἀγαπᾶται. Τοῦτο εἶναι τὸ ἀντιστάθμισμα τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων προσφερόμενον αὐτῇ.»

Δύναταί τις νὰ συγχωρήσῃ γενναιότερον τὴν ἀσωτίαν καὶ ἀκαταστασίαν; Οὐδέποτε ἡ γυνὴ αὕτη ἐξέφρασε παράπονον. Ὁ ἀγροτικὸς οἰκίσκος τοῦ κ. καὶ τῆς κ. δὲ Λαμαρτίνου, ὃν κατέχουσιν εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης κατέστη εἶδος βιβλιοπωλείου, ἐν ᾧ διατηροῦσι μόνον μικρὰ δωμάτια σπουδαστῶν. Ποθεῖ ἀναμφιβόλως τὴν παρελθοῦσαν εὐζωΐαν, ἀλλὰ δὲν τὸ δεικνύει, ἀποπνίγουσα μάλιστα τὴν ἐξέγερσιν τοῦ βρεττονικοῦ χαρακτῆρός της κατὰ τῆς ταπεινώσεως ἣν ὑφίστατο, δεχομένη βοηθείας τινὰς παρὰ φίλων πρὸς προμήθειαν τῶν ἀπολύτως ἀναγκαιούντων αὐτῇ.

Οὐδόλως θεωροῦσα ἑαυτὴν ὑπεύθυνον διὰ τὴν ἔνδειαν, εἰς ἣν περιῆλθε, γράφει:

«Διηύθυνα μετ' οἰκονομίας τὸν οἶκόν μου.... Ἐξαιρέσει ἑνὸς

μόνου ἵππου ἱππασίας, (διότι εἶχον τοιοῦτον καθ' ὅλον μου τὸν βίον καὶ διότι οὐδέποτε ἠδυνάμην νὰ βαδίσω πολὺ) οὐδόλως ἐγενόμην παραίτιος τῶν οἰκονομικῶν τούτων στενοχωριῶν. Γνωρίζω τὰς πηγὰς αὐτῶν, αἵτινες εἶναι ἐξ ἐκείνων, ἃς ὁ Θεὸς παραδέχεται καὶ κρίνει ἐπιεικῶς. Ἡ εὐσπλαγχνία διασκεδάζει πληθὺν ἁμαρτημάτων, λέγει τὸ Εὐαγγέλιον· ἀγαπῶ δὲ τοὺς λόγους τούτους. Δι' ἐμὲ ἀρκεῖ κλίνη ἐκ λευκῆς μουσελίνης».

Τὸ Εὐαγγέλιον! Καθ' ὅλον τὸν βίον της εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ ἐν τῇ ἐνδείᾳ ὑπέρ ποτε ἔφερεν αὐτὸ διαρκῶς ἀνὰ χεῖρας. Προσηύχετο ἐξαντλουμένη συγχρόνως εἰς ἐργασίας ὑπερτέρας τῶν δυνάμεών της, αἵτινες ὑπέσκαπτον τὴν ὑγείαν της. Ὁ Λαμαρτῖνος βεβυθισμένος εἰς τὴν ἐργασίαν του δὲν τὸ παρετήρει ποσῶς. Ἡ τύχη τῆς θαυμασίας ταύτης γυναικὸς ἦτο νὰ παρέρχηται καὶ νὰ φθίνῃ ἀπαρατήρητος παρ' ἐκείνου, ὃν τόσον ἐλάτρευεν.

Αἱ ἀδελφαὶ καὶ αἱ ἀνεψιαὶ τοῦ ποιητοῦ, ὁμοιάζουσαι αὐτῷ ἐκ φύσεως, δὲν εἶχον ἢ ἀρκετὰ ψυχρὸν σέβας διὰ τὴν ξένην ταύτην, ἥτις ἔμεινεν «Ἀγγλὶς τάς τε ἕξεις καὶ κλίσεις τοῦ πνεύματος ἐν τῷ μέσῳ γαλλικῆς οἰκογενείας». Δὲν ἐνόουν τοὺς δισταγμούς της, τὰς λεπτότητας τοῦ αἰσθήματός της, αἵτινες τὴν ἔκαμνον νὰ μετριάζῃ ἐπὶ τῶν τυπογραφικῶν φύλλων, ἅτινα διώρθωνεν ἀδιακόπως τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκφρασιν, τοιαύτην ἢ τοιαύτην εἰκόνα.

Κλινήρης, ἐβοήθει πάντοτε τὸν σύζυγόν της καὶ συγχρόνως ἔγραφε, διὰ τὰς νέας χωρικὰς τοῦ Σαὶν-Πουάδ, τὴν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη συνέχειαν τῶν Θρησκευτικῶν Ἐξηγήσεώντης.

Ὁ Λαμαρτῖνος, παραλυτικὸς ἐκ ρευματισμῶν δὲν εὕρισκεν ἄλλην εὐχαρίστησιν ἢ τὴν ἐκ τῆς μεγαλοφώνου ἀναγνώσεως προκύπτουσαν. Ἡ σύζυγός του μὲ ὅλην τὴν ἐπίμονον βῆχά της κατώρθου νὰ τὸν εὐχαριστῇ καὶ εἰς τοῦτο. Ἐν τούτοις ἡμέραν τινὰ σοβαρῶς ἠσθένησε καὶ αὕτη. Ὁ Λαμαρτῖνος ἦτο ἐπίσης κατάκειτος καὶ δὲν παρευρέθη εἰς τὴν ἀγωνίαν τῆς πιστῆς καὶ γενναίας συντρόφου του, ἣν μόνον ἤκουσε στενάζουσαν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγωνίας της ἡ κ. Δὲ Λαμαρτίνου ἐγερθεῖσα ἐφώναξεν ἀνησύχως: «Ὁ Ἀλφόνσος μὲ καλεῖ!» Μετ' ὀλίγον ἐξέπνευσεν. Ὅτε τὸ σῶμα της διῆλθε πρὸ τῆς θύρας τοῦ συζύγου της, οὗτος οὐδὲ νὰ ἐγερθῇ τοὐλάχιστον ἠδυνήθη, ὅπως χαιρετίσῃ τὸ φέρετρον!

Εἶναι ἄρα ὑπερβολικὴ ἡ ἰδέα, καθ' ἣν ἐξ ὅλων τῶν θεῶν, ἐξ ὅλων τῶν τεράτων, ἅτινα ἀπῄτησαν ἐν τῇ λατρείᾳ των ἀπανθρώπους σκληρὰς θυσίας, ἡ ἀνθρώπινος μεγαλοφυΐα εἶναι, ἐν ἀγνοίᾳ της, ἡ πλέον ἀδυσώπητος; Πρέπει νὰ τὴν θαυμάζωμεν καὶ τὴν τιμῶμεν ἐν ταῖς ἐκδηλώσεσιν αὐτῆς, ἀλλὰ νὰ τὴν πλησιάζῃ τις ἐν τῇ οἰκειότητι τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου, εἶναι πρᾶξις πλήρης θάρρους καὶ αὐταπαρνήσεως, ἣν δὲν θὰ ἐτόλμα τις νὰ συμβουλεύσῃ εἰμὴ εἰς τοὺς γεννηθέντας ἵνα θυσιάζωνται ὑπὲρ τῶν ἄλλων.

Ἐν Μεσολογγίῳ, τῇ 21 Δεκεμβρίου 1890

Τούλα Κόκκαλη.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ποῖος θὰ ἦναι ὁ συρμὸς τῆς ἀνοίξεως. Ἰδοὺ ἐρώτησις εὑρισκομένη εἰς τὰ στόματα τῶν γυναικῶν, αἵτινες δυστυχῶς συνείθισαν νὰ ζῶσι, νὰ τέρπωνται, νὰ βαυκαλίζωνται μὲ τὰς περὶ συρμοῦ εἰδήσεις. Εἶναι καὶ αὐτὴ μία ἀδυναμία, γεννηθεῖσα, ἀνκπτυχθεῖσα καὶ καλλιεργηθεῖσα ἐκ τοῦ ἀέργου καὶ ἀσκόπου καὶ ματαίου καὶ ἐπιπλάστου βίου μας.

Ὡς γυναῖκες χρονογράφοι ὀφείλομεν νὰ καταστήσωμεν τὰς ἀναγνωστρίας μας καὶ εἰς τοῦτο ἐνημέρους, ἀφοῦ ἄλλως τε εἶναι ἡ μόνη φιλολογία, εἰς ἣν ἐπιδίδουσιν αἱ πλεῖσται μετ' ἀληθοῦς στοργῆς. Ἀλλ' εἶναι ἐπίσης δύσκολον νὰ παρακολουθήσῃ τις τὸν συρμόν, ὅσον καὶ τὴν πτῆσιν ἐλαφρᾶς καὶ πολυχρόου ψυχῆς ἀνὰ τὰς μυριάδας τῶν ἀνθέων μεγάλου ἀνθοκηπίου. Ἄλλοτε ὁ συρμὸς ἔζη ὡς τὸ ρόδον, μίαν τοὐλάχιστον πρωΐαν. Σήμερον ἀλλάσσει ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν. Δὲν λέγουσι πλέον τί συνειθίζεται, ἀλλὰ τί θὰ συνειθίζεται.

Τὸ βέβαιον ἐν τούτοις εἶναι ὅτι αἱ ποικιλίαι συνίστανται μᾶλλον εἰς τὰ ἐξαρτήματα ἢ εἰς τὴν ριζικὴν καὶ κυρίαν τῆς ἐσθῆτος σύνθεσιν. Ἡ ἀνοιξις ἐπὶ παραδείγματι εἰς τὰς γενικάς, οὕτως εἰπεῖν, γραμμὰς τῆς ἐνδυμασίας ἀκολουθεῖ τὸν χειμῶνα. Μόνον νέα ὑφάσματα, ἐλαφρά, ζωηρῶς χρωματισμένα. Αἱ ἐσθῆτες πάντοτε στρογγυλαί, πτυχωταὶ ἢ μή, χωρὶς οὐράν, μὲ ἀποπείρας ἐλαφρᾶς πρὸς ἀφελῆ καὶ γραφικὸν στολισμὸν αὐτῶν. Τὰ περικόρμια ποικίλλουσιν. Ἀποτελοῦσιν εἶδος ρεδιγκότας προσηρμοσμένης ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ θώρακος καὶ τῆς ὀσφύος καὶ περατουμένης διὰ πτυχωτοῦ ἢ ἴσου ἐξαρτήματος, ἐξικνουμένου σχεδὸν μέχρι τῶν γονάτων. Αἱ χειρίδες προσαρμόζονται πάντοτε μὲ πτυχὰς ἐπὶ τῶν ὤμων ἀλλ' ὄχι τόσον ὑψηλὰ ὡς κατὰ τὸν χειμῶνα. Ὅλα τὰ ἐξαρτήματα ἤτοι ταινίαι, τρίχαπτα, πασμαντερία, χανδρωτὰ περιπλέκονται ἀπαραιτήτως μὲ μεταλλίνας ἀργυριζούσας κλωστάς.

Οἱ πῖλοι δὲν ἔκαμαν ἔτι τὴν φθινοπωρινὴν ἐμφάνισίν των. Παρατηρεῖται ὅμως ὅτι ὁ στολισμὸς τῶν πίλων θὰ γίνηται μόνον πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ὅτι οἱ κλειστοὶ πῖλοι θὰ παύσωσι φέροντες τὸ ἄνοστον ἐκεῖνο τῆς λέμβου σχῆμα.

Προμηνύεται ὅτι τὸ θέρος τοῦτο τὰ φουλάρια θὰ εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ὕφασμα τοῦ συρμοῦ. Ἡμεῖς ἠθέλαμεν συστήσει τὰ ἐγχώρια ὑφάσματα, ἅτινα βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ὅλαι αἱ Ἑλληνίδες ὤφελον νὰ μάθωσι νὰ κατασκευάζωσι μόναι των. Τί ὠφελεῖ πρᾶγμα, ἐὰν ἀπερασίζομεν νὰ ἐπιδοθῶμεν εἰς τὸ ἔργον, εἰς ὃ μετὰ χαρᾶς ἐπεδίδοντο καὶ αἱ βασίλισσαί μας ἀκόμη καὶ ὅπερ κατέστησε τὸ ὄνομα τῆς Πηνελόπης ἀθάνατον.

Φιλόκαλος

ΕΣΠΕΡΙΣ ΕΝ ΤΩΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΙ ΑΣΠΑΣΙΑΣ ΣΚΟΡΔΕΛΗ

Χαριτωμένην καὶ φαιδροτάτην ἑσπερίδα εἶχε χθὲς τὸ ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Ἀσπ. Σκορδέλη διευθυνόμενον Παρθεναγωγεῖον. Αἱ μαθήτριαι παρέστησαν τρεῖς χαριεστάτας κωμῳδίας ἐν καθαρᾷ γαλλικῇ ἀπαγγελίᾳ, ἔψαλον ἁρμονικώτατα ἄσματα καὶ ἐχόρευσαν μὲ πτερόεντας πόδας ἑλληνικοὺς καὶ εὐρωπαϊκοὺς χορούς, τὴν δὲ γραφικωτάτην τράταν βεβαίως θὰ ἐζήλευον καὶ αἱ χορευτικώταται παρθένοι τῶν Μεγάρων. Εἰς τὴν ἑσπερίδα παρῆσαν οἱ γονεῖς καὶ οἱ κηδεμόνες τῶν ἐσωτερικῶν μαθητριῶν, αἱ διδασκάλισσαι καὶ οἱ καθηγηταὶ τοῦ Παρθεναγωγείου. Εἶχε δὲ ἡ ἑσπερὶς καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς φιλανθρωπίας. Αἱ μαθήτριαι καὶ αἱ διδασκάλισσαι εἶχον προετοιμάσει κομψὰ χειροτεχνήματα, τὰ ὁποῖα ἔβαλον εἰς λαχεῖον κληρωθὲν εἰς τὸ τέλος τῆς ἑορτῆς. Τὸ προϊὸν αὐτοῦ (ὑπὲρ τὰς 200 δρ.) ὡρίσθη ὑπὲρ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν. Τὸ ἄριστον τοῦτο Παρθεναγωγεῖον γινώσκει νὰ συνδυάζῃ πάντοτε τὸ καλὸν μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ, τὴν ἀθῶαν διασκέδασιν μὲ τὴν φιλοπονίαν καὶ τὴν εὐεργεσίαν.

Οἱ προσκεκλημένοι ἀνεχώρησαν περὶ τὴν 2αν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἀποκομίζοντες τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἐν τῷ Παρθεναγωγείῳ Σιμοπούλου-Σκορδέλη καλλιεργεῖται γνησία ἑλληνικὴ καὶ χριστιανικὴ ἀνατροφὴ τῶν Ἑλληνίδων.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Νέα περιηγήτρια τῆς Ἀφρικῆς. Νέα διερευνήτρια χωρῶν ἡ Ἀγγλὶς κυρία French Sheldon ἀνεχώρησε διὰ τὴν κεντρικὴν Ἀφρικήν. Ὁ σύζυγος αὐτῆς ὑπάλληλος ἐν τῇ Ἀγγλικῇ Τραπέζῃ Jervis el Conklin δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν συνοδεύσῃ. Παρέλαβε μεθ' ἑαυτῆς συνοδὸν κυρίαν τινὰ εὐπαίδευτον καὶ κάτοχον ἰατρικῶν καὶ χειρουργικῶν γνώσεων καὶ τὸν πιστὸν κύνα της Ζάκ. Τὸ διὰ τὸ ταξείδιον τοῦτο ἱματιοφυλάκιόν της ἀποτελεῖται, κατὰ τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν της, ἐκ τεσσαράκοντα ἐνδυμασιῶν, αἵτινες ἐν ὅλῳ δὲν βαρύνουσι δέκα λίτρας. Παρέλαβε μεθ' ἑαυτῆς πολλὰ εἴδη ἐπιδεικτικοῦ στολισμοῦ, δι' ὧν ἐλπίζει ὅτι θὰ προσελκύσῃ τὰς συμπαθείας τῶν ἰθαγενῶν γυναικῶν. Ἡ κυρία French Sheldon δὲν ἀνέλαβε τὸ ἀνὰ τοὺς ἀγρίους τῆς Ἀφρικῆς λαοὺς ταξείδιόν της διὰ γεωγραφικὰς ἀνακαλύψεις, ἀλλὰ διὰ μελέτην τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου τῶν λαῶν τούτων. Μετὰ τὴν εἰς Ἀγγλίαν ἐπιστροφήν της θὰ ἐκδόσῃ μυθιστόρημά τι, ἐν ᾧ θὰ ἐκτίθενται πᾶσαι αἱ ἐκ τῆς περιηγήσεως ταύτης ἐντυπώσεις της.

Θάνατος καθηγητρίας Μαθηματικῶν. Γυνὴ καταλαβοῦσα ὑψίστην θέσιν ἐν τῇ συγχρόνῳ ἱστορίᾳ τῶν μαθηματικῶν ἐπιστημῶν, ἡ Ρωσσὶς κ. Σόνια Κοβαλέφσκη ἀπεβίωσεν. Ἐγεννήθη ἐν Μόσχᾳ τῷ 1853. Δεκαέτις εἰσήχθη εἰς κολλέγιόν τι τῆς Πετρουπόλεως. Δεκαπενταέτις ὑρίσταται τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις της ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Ἀϊδελβέργης. Μετὰ σπουδὰς ἐπιτυχεστάτας ἐν Γερμανίᾳ καὶ Παρισίοις εἰκοσαέτις ἐγένετο διδάκτωρ ἀριστοῦχος τοῦ πανεπιστημίου τῆς Κετίγγης. Ἦτο ἤδη ἔγγαμος, νυμφευθεῖσα δεκαπενταέτις μετὰ τοῦ διασήμου καθηγητοῦ τῆς παλαιοντολογίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Μόσχας κ. Κοβαλέφσκη. Χηρεύσασα νεωτάτη διωρίσθη καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Στοκχόλμης ἀπὸ τοῦ 1885. Ἡ ἐπιστημονικὴ Ἀκαδημία τῶν Παρισίων εἶχεν ἀπονείμῃ αὐτῇ τὸ βραβεῖον Βαδί κατὰ τὸ 1888.

Τὸ διάδημα τῆς κ. Βάνδερβιλτ. Ἡ σύζυγος τοῦ δισεκατομμυριούχου τῆς Ἀμερικῆς κ. Βανδερβίλτ ἔφερε κατ' αὐτὰς ἐν τῷ θεωρείῳ της εἰς τὸ μέγα μελόδραμα τῆς Νέας Ὑόρκης διάδημα βασιλικόν, τὸ ὁποῖον κατεσκευάσθη ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ βασιλικὸν στέμμα τῆς Βικτωρίας τῆς Ἀγγλίας.

Λέγουσιν ὅτι ἡ ἀξία τοῦ διαδήματος τούτου ἀνέρχεται εἰς 7,500,000. Καὶ τὸ κολοσσιαῖον τοῦτο ποσὸν ἐδαπανήθη, ἵνα κενόδοξος γυνὴ δύναται νὰ καυχηθῇ ὅτι φέρει διάδημα ἰσότιμον πρὸς τὸ τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας.

Δὲν ὑπάρχουσι λοιπὸν πτωχοὶ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ; Δὲν ὑπάρχουσιν ἐν Ἀμερικῇ γυναῖκες καὶ παιδία ἀποθνήσκοντα τοῦ ψύχους καὶ τῆς πείνης; Βεβαίως ἵνα λάμψῃ, ἵνα φανῇ, ἵνα γίνῃ γνωστὴ ἡ κυρία Βανδερβίλτ ὤφελε νὰ ἐπινοήσῃ τὴν ἰδέαν τοῦ διαδήματος τούτου. Δὲν σᾶς συγχαίρομεν, κυρία μου.

Γυνὴ βιομήχανος. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπέθανε γυνή τις Ἐλισάβετ Φλέχερ ὑπεργοδηκοντοῦτις. Ἀπὸ πεντηκονταετίας ἡ γυνὴ αὕτη διηύθυνε ἓν τῶν γνωστοτάτων ἐργοστασίων πυροβόλων ἐν Ἀγγλίᾳ κερδίσασα κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο πολλὰς χιλιάδας λίρας στερλίνας. Ἦτο δευτέρα ἐγγονὴ τῆς κ. Ἰωάννας Χάρτ, ἀδελφῆς τοῦ Σαιξπήρου.

Ἡ νόμιμος θέσις τῆς γυναικὸς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ. Ὁ καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Γενεύης κ. Βρίδελ ἤρξατο κατ' αὐτὰς σειρὰν παραδόσεων, ἐν αἷς ἀναπτύσσει τὰ κατὰ τὴν νόμιμον θέσιν τῆς γυναικὸς ἐν τῷ οἴκῳ, κατὰ τὸν κώδικα καὶ τὸ δίκαιον τῆς Γενεύης. Πλῆθος κυριῶν ἐγγάμων καὶ μὴ προσέρχονται τακτικῶς δὶς τῆς ἑβδομάδος εἰς τὰς παραδόσεις ταύτας.

Ὑπερτίμησις τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς. Καίτοι αἱ ὀγκώδεις καὶ βαρεῖαι κομμώσεις κατηργήθησαν ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν, οὐχ ἧττον αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς εὑρίσκονται εἰς μεγάλην ὑπερτίμησιν. Ἡ ἀκριβωτέρα καὶ μᾶλλον ἐπιζήτητος κόμη εἶναι ἡ λευκή. Ἐκ τούτου συμπεραίνεται ὅτι ὁ συρμὸς θὰ εἰσαγάγῃ ἴσως ταχέως τὴν λευκὴν κόμην εἰς τὰς διατάξεις τῆς ἡμέρας. Εἰς Παρισίους μία καλὴ πλεξὶς ἐκ λευκῆς κόμης τιμᾶται σήμερον πέντε χιλ. φρ. Πολὺ ἀκριβὴ εἶναι ἐπίσης ἡ ξανθόχρυσος κόμη.

Μήτηρ ἑπτὰ τέκνων. Γυνή τις ἐν Κάνναις τῆς Γαλλίας ἀπέκτησεν ἑπτὰ τέκνα ἐντὸς δύο ἐτῶν. Τὸ παρελθὸν ἔτος ἐγέννησε τρεῖς υἱούς, πρὸ δύο δὲ μηνῶν νέος τοκετός, καθ' ὃν ὁ ἀριθμὸς ἀνῆλθεν εἰς τέσσαρα. Ἡ μήτηρ καὶ τὰ ἑπτὰ τέκνα ἔχουσιν ἀρίστην ὑγείαν.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἐν τῇ βουλῇ ἤρξατο ἡ ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ συζήτησις. — Ἀπέθανεν ὁ ἐκ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Πέτρος Παπαρρηγόπουλος, ὁ περισπούδαστος συγγραφεὺς τοῦ «Ρωμαϊκοῦ δικαίου» τοῦ «Ἀστικοῦ δικαίου τῶν Ρωμαίων καὶ Βυζαντινῶν», τοῦ «Διαγράμματος τοῦ οἰκογενειακοῦ δικαίου» καὶ πλείστων ἄλλων πραγματειῶν. — Ἐπίσης ἀπέθανεν ὁ ὑποστράτηγος καὶ πρώην βουλευτὴς Γεώργιος Λάππας. — Ὁ Βασιλεὺς ἐκ τῶν εἰς χεῖρας του εὑρισκομένων ἐθνικῶν χρημάτων ἠγόρασε μέγα οἰκόπεδον πρὸς ἀνέγερσιν ἐθνικοῦ θεάτου. — Τὸ παρελθὸν Σάββατον ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπισκεφθεὶς τὸν Σουλτάνον, ἐνεχείρισεν αὐτῷ εὐχαριστήριον καὶ εὐχετήριον ἀναφορὰν ἐπὶ τῇ λύσει τοῦ προνομιακοῦ ζητήματος. — Ἐκ Πετρουπόλεως ἀγγέλλεται ἡ προσεχὴς εἰς Ἀθήνας ἄφιξις τοῦ αὐτοκράτορος μετὰ τῆς αὐτοκρατείρας τῆς Ρωσίας. — Ἡ βουλὴ τῶν λόρδων ἐν Λονδίνῳ κατεδίκασε, παρὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου, τὸν οἶκον Βελλιάνου εἰς πληρωμὴν 71,000 λιρῶν στερλινῶν, ἀπέναντι συναλλαγματικῶν πλαστογραφηθεισῶν ὑπὸ ὑπαλλήλου τοῦ ἀνωτέρου οἴκου. — Ὁ Τσάρος καὶ ὁ βασιλόπαις Γεώργιος ἀναχωρήσαντες ἐκ Κολόμβου τῆς Κεϋλάνης ἀφίκοντο εἰς Σιγγαπούρην τὴν 18ην Φεβρουαρίου.

Μία ἐπανόρθωσις.

Ἐν τῇ συναδέλφῳ Ἐθνικῇ ἐδημοσιεύθη εἰδοποίησις τῆς ὑφαντουργοῦ κ. Βασιλικῆς Χατζοπούλου, εἰς ἣν κατὰ παραδρομὴν βεβαίως ἐγράφη ὅτι ἡ κ. Χατζοπούλου ἔλαβε τὸ χρυσοῦν βραβεῖον τῆς ἐν Παρισίοις Παγκοσμίου Ἐκθέσεως τοῦ 1889.

Τὸ χρυσοῦν βραβεῖον τῆς ἐν λόγῳ Ἐκθέσεως ἔλαβεν ἡ κ. Σπάρτη Καρασταμάτη, ἐνῷ τὸ ἀργυροῦν ἡ κ. Βασιλικὴ Χατζοπούλου. Ταῦτα χάριν τῆς ἀληθείας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Κ. **Μελίτην.** Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Νέαι συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν ἀπεστάλη βραδύτερον. Μυρίας εὐχαριστίας· Γράφομεν. — Καν Θ. Μ. **Ἀθήνας** Μάλιστα, ὁ συρμὸς ἐπιβάλλει τὴν διὰ κηροῦ ἐρυθροῦ σφράγισιν τῶν ἐπιστολῶν. Ἡ τιμητικὴ θέσις θεωρεῖται σήμερον ἡ πρὸς τὸ βάθος καὶ τὰ ἀριστερὰ τῆς ἀμάξης. — Καν Α. Κ. **Βῶλον.** Ἀφοῦ ἀναγνώσατε τὴν Ἐφημερίδα, εἴδετε βεβαίως ὅτι τὰ κερδισθέντα εἴδη παραδίδονται εἰς τὸ γραφεῖόν μας. Δὲν δυνάμεθα νὰ λάβωμεν τὴν εὐθύνην τῆς ἀποστο-

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗι

Σήμερον ἐὰν ἔρχωμαι πρὸς ὑμᾶς, δὲν πράττω τοῦτο ὡς ἐχθρὰ τοῦ πελάτου σας, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς σύμμαχος.

— Σεῖς! κυρία! δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀναφωνήσῃ μετ' ἐκπλήξεως ὁ γέρων δικηγόρος.

— Ἐγὼ αὐτή. Εἰξεύρω ὅτι ἡ ἀνεψιά σας ἐνυμφεύθη τὸν Ἰάκωβον καὶ ἡ θαυμαστὴ αὕτη αὐταπάρνησις καὶ θυσία μὲ συνεκίνησε. Τί θὰ ἐλέγετε λοιπόν, ἐὰν σᾶς ἔφερα τὴν σωτηρίαν τοῦ γαμβροῦ σας ἢ μᾶλλον τῶν τέκνων σας

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε;

— Θέλω νὰ εἴπω ὅτι ἡ τύχη ἢ ἡ πρόνοια ἔφερεν εἰς χεῖράς μου τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητος τοῦ Ἰακώβου. Τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ὁ Ρόβερτος ἐφονεύθη ἐν μονομαχίᾳ.

— Καὶ ποῦ εἶναι ἡ ἀπόδειξις αὕτη. Θὰ τὴν προσαγάγητε τὴν ἡμέραν τῆς δίκης;

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐξ ὑμῶν ἢ μᾶλλον παρά τινος ἄλλου προσώπου. Παρὰ τῆς χήρας μαρκησίας δὲ Βαλωρῆ, τῆς πενθερᾶς μου.

— Παρὰ τῆς κ. δὲ Βαλωρῆ; ἠρώτησεν ὁ Ραμελαὶν ἔκπληκτος. Ἐξηγήθητε, κυρία, διότι δὲν σᾶς ἐννοῶ.

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἁπλούστατον, προσέθηκε ψυχρῶς ἡ Ρηγίνα. Ἡ κ. δὲ Βαλωρῆ εἶναι πενθερά μου καὶ δὲν τὴν γνωρίζω. Φέρω τὸ ὄνομά της καὶ δὲν τὴν εἶδόν ποτε. Ὁ γάμος μου μετὰ τοῦ υἱοῦ της, ἀντὶ νὰ μοὶ ἀνοίξῃ τὰς θύρας τοῦ καλοῦ κόσμου, μοὶ τὰς ἔκλεισε, διότι αὐτὴ μοὶ ἔκλεισε τὴν ἰδικήν της. Πάνυ, τι αὐτὴ μοὶ ἠρνήθη, ὁ γάμος μου μετὰ τοῦ Ροβέρτου μοὶ τὸ παρεῖχε, ὅταν ἡ σφαῖρα τοῦ Ἰακώβου κατέστρεψε τὰ ὄνειρά μου. Ζητῶ παρὰ τῆς κ. δὲ Βαλωρῆ νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακόν, ὅπερ μοὶ προὐξένησεν ὁ ἔγγονός της. Ἂς συναινέσῃ καὶ θὰ σώσω ἐκεῖνον, ὃν ἀναμένει ἡ λαιμητόμος καὶ ὅστις κατέστρεψε τὸ μέλλον μου.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε, ἠρώτησεν ὁ δικηγόρος, νὰ σᾶς ἀφήσω ὀλίγας στιγμάς, ἵνα διαβιβάσω τὰς προτάσεις σας εἰς τὴν κ. μαρκησίαν;

— Εὐχαρίστως, κύριε.

Ὁ δικηγόρος μετέβη σπεύδων εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ὁπόθεν, ὡς γνωστόν, ἡ γραῖα μαρκησία ἤκουε καὶ ἔβλεπε τὰ πάντα. Ἦτο ὡχρὰ ὡς θάνατος καὶ τὸ πρόσωπόν της συνεσταλμένον ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἐφωτίζετο ἀπειλητικῶς ὑπὸ τοῦ πυρός, ὅπερ ἐξέπεμπον οἱ φαιοὶ ὀφθαλμοί της.

Ὁ δικηγόρος ἔστη ἔκπληκτος, πτοηθεὶς ἐκ τοῦ βλέμματος ἐκείνου.

— Εἶναι αὐτὴ ὁ αὐτουργὸς τοῦ ἐγκλήματος ἀνεφώνησε. Ναί, τὸ αἰσθάνομαι· μυστικήτις φωνὴ μοὶ τὸ λέγει· βλέπω ἤδη καθαρῶς ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ. Καὶ ἡ χεὶρ, ἥτις ἐρόνευσε τὸν δυστυχῆ, τὸν ὁποῖον ἔχει τὸν κυνισμὸν νὰ πενθῇ εἶναι ἡ ἰδική της.

— Μία γυνή! ἐψιθύρισεν ὁ Ραμελαίν.

— Ἐὰν δὲν τὸ ἔπραξεν ἰδιοχείρως, ἐγένετο ὅμως τῇ διαταγῇ της.

— Ὥστε ἀποποιεῖσθε νὰ τὴν δεχθῆτε.

Ἡ γραῖα μαρκησία ἐμειδίασε παραδόξως.

— Ὄχι, δέχομαι.

.....

Ἡ Ρηγίνα μείνασα μόνη ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ κ. Ραμελαὶν ἔλεγε καθ' ἑαυτήν: Θὰ εὑρεθῶ λοιπὸν ἐπὶ τέλους ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν εὐγενῆ ἐκείνην καὶ ὑπερήφανον μαρκησίαν, ἥτις οὐδέποτε κατεδέχθη νὰ ἀναφέρῃ κἂν τὸ ὄνομά μου;

Καίτοι δὲ ἡ πρώην ὀρχηστὶς τῶν χαμαιτυπείων τῆς Ἀμερικῆς ἦτο ὡπλισμένη μὲ ἀρκετὴν ἀναίδειαν καὶ θράσος, οὐχ ἧττον ἡ καρδία της ἔπαλλεν ἰσχυρότερον τοῦ συνήθους καὶ ἐφρικία ὑπὸ συγκινήσεως παραδόξου· τοιαύτην ἐξασκεῖ ἐπὶ τῶν πονηρῶν ἐπίδρασιν ἡ ἀνεγνωρισμένη ἐπισήμως ἀρετή.

Ἐντὸς δευτερολέπτων τινῶν ἡ γραῖα μαρκησία ἵστατο ἐνώπιον τῆς νύμφης της. Αὕτη ὡς ἐξ αὐτομάτου ἠγέρθη τῆς θέσεώς της, κα-

λῆς.—Καν Α. Γ. Ἰ **Ξηροχώριον**. Ἐλήφθη. Ἐνεγράψαμεν νέαν· μυρίας εὐχαριστίας.—Καν Κλ. Ρ. **Ἀλεξάνδρειαν**. Ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας. —Καν Αἰ. Κ. **Πύργον** Βεβαίως εἰς τὸν σιδηρόδρομον δύνασθε νὰ ἀνταλλάξητε λέξεις τινὰς μετὰ τῶν συνταξειδιωτῶν σας ἔστω καὶ ἐὰν δὲν τοὺς γνωρίζητε. Εἶναι πάντοτε σεβαστὸς ὁ εἰξεύρων νὰ σέβηται ἑαυτόν. — Καν Α. Κ. **Λαύριον**. Ἐνεγράφη· πολλὰς εὐχαριστίας.— Καν Π. Γ. Μπ. **Ἄμφισσαν**. Ἀποστέλλεται ἐκ δευτέρου. — Κον Ι. Κ. **Ζιμπριχάτ**. Συμμορφούμεθα ὁδηγίας σας. — Καν Ε. Μ. **Κ)πολιν**. Ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη καὶ μὲ βαρὺ πένθος γίνεται ὁ γάμος. Ἡ νύμφη λευκὴν ἐσθῆτα. Καὶ αἱ στεναὶ συγγενεῖς λευχειμονοῦσαι μετέχουσι καὶ τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ πένθους. Ἡ μήτηρ μέλαιναν μεταξωτὴν ἐσθῆτα μετὰ λευκῶν τριχάπτων. — Καν Δ. Μ. **Πύργον**. Μόνον περὶ αὐτοῦ ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀποφανθῶμεν. Εἶναι ζητήματα λεπτά, ἅτινα καλὸν εἶναι νὰ λύωνται ἐντὸς τῶν τεσσάρων τῆς οἰκίας τοίχων. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. —Καν Ε. Κ. **Τρίπολιν Βαρβαρίας**. Εὐχὰς καὶ συγχαρητήρια. Εἶναι τὸ μόνον μας δῶρον. — Καν Π. Π. Μ. **Σινώπην**. Εὐγνωμονοῦμεν διὰ προθυμίαν καὶ εὐγενῆ φροντίδα. Ἴσως διότι ἠμποδίσθησαν παρὰ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Ταχυδρομείου. Ἀντίτιμον τῶν ἡμερολογίων ἐπιστρέψατε ταῖς ἐγγραφείσαις κυρίαις. Μετὰ ἐξέτασιν ἀποστελλομένων ἀπαντῶμεν.—Καν Μ. Α. Δ. **Πάρον**. Ἴσως παρέπεσεν· ἀποστέλλεται ἐκ δευτέρου.—Καν Θ. Κ. **Τεργέστην**. Ἐζητήσαμεν πανταχοῦ, ἀλλ' οὐδαμοῦ ὑπάρχει. Ἐλάβομεν ὡραῖον δῶρον καὶ εὐγνωμονοῦμεν. Εἶναι πολύτιμον διότι προέρχεται ἐξ ὑμῶν. Γράφομεν ἐντυπώσεις καὶ καὶ εὐχαριστίας αὔριον.—Καν Σ. Α. **Γιούργεβον**. Ἐλήφθη. Ἀξιόλογα. Γράφομεν.—Καν Θ. Α. **Μεσολόγγιον**. Ἐνεγράφησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Εἶναι ἀπάνθρωπον νὰ μὴ ἀποτείνωμεν τὸν λόγον εἰς ὑποδεεστέρους ἢ ὑπηρέτας, ὑπὸ φόβου μὴ ἐξοικειωθοῦν μαζή μας. Πρέπει νὰ εἴμεθα καλαί, γλυκεῖαι, εὐπροσήγοροι πρὸς πάντας, ἀλλὰ καὶ ἀξιοπρεπεῖς. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ καταστήσωμεν αὐτοὺς κοινωνοὺς τοῦ ἰδικοῦ μας βίου, ἀλλὰ νὰ καταστῶμεν ἡμεῖς κοινωνοὶ τοῦ ἰδικοῦ των, ἵνα τοὺς ἐνθαρρύνωμεν καὶ ἐνισχύωμεν.— Καν Ε. Μ. **Κέρκυραν**. Καθυστερεῖ καὶ τὸ λῆξαν ἔτος, καὶ διὰ τοῦτο διεκόπη ἡ ἀποστολή. Τὸ μέτρον τοῦτο ἐλήφθη διὰ πᾶσαν ἢ πάντα καθυστεροῦντα.— Καν Αἰ. Μ. **Αἴγιναν**. Δυστυχῶς δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ φροντίζωμεν διὰ τὰ ἀναγκαιοῦντα εἰς ἡμᾶς εἴδη, πολὺ ὀλιγώτερον διὰ τὰ τῶν ἄλλων. Λυπούμεθα. —Καν Ε. Ε. **Μαδρίτην**. Ἐλήφθη. Πολλὰς εὐχαριστίας. Γράφομεν.—Καν Μ. Ν. **Μόσχαν**. Ὁ τυπογράφος μας δὲν ἔχει ρωσσικὰ στοιχεῖα πρὸς ἐκτύπωσιν τῆς ταινίας ρωσσιστὶ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. Ἀρκεσθῆτε λοιπὸν ὡς ὅλοι οἱ ἐν Ρωσσίᾳ εἰς γαλλικὴν ἐπιγραφήν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Σάλτσα ἐλαιῶν. Βράσατε ὀλίγον ἀγουρόλαδον. Προσθέσατε ὀλίγην φαρίναν, ἣν ψήνετε καλῶς, μετὰ ταῦτα κόψατε εἰς λεπτότατα τεμάχια ἀρκετὸν πετροσέλινον καὶ ἓν δύο κρόμμυα φρέσκα. Λευκένετε πράσιναι ἐλιαῖαι, τῶν ὁποίων ἀφαιρεῖτε τοὺς πυρῆνας, τὰς ῥίπτετε εἰς τὴν βράζουσαν σάλτσαν σας, προσθέτετε καὶ ἓν ποτηράκι λευκὸν οἶνον ἀρτίνωτον καὶ ἀφήνετε νὰ βράσωσι μέχρις οὗ δέσῃ ἡ σάλτσα. Μὲ τὴν σάλτσαν αὐτὴν γαρνίρετε τὸν ἀστακὸν καὶ ὅλα τὰ θαλασσινὰ τῆς καθαρᾶς ἑβδομάδος.

Κατασκευὴ φάβας. Λαμβάνετε 100 δράμια φάβα, τὴν ῥίπτετε ἐντὸς πηλίνου ἀγγείου (τσουκαλίου, μετὰ μιᾶς ὀκάδος ὕδατος, ἑνὸς κρομμύου ξηροῦ ὁλοκλήρου, ἀλλὰ καλῶς καθαρισμένου, καὶ ὀλίγου ἅλατος, τὰ ὁποῖα θέτετε ἐπὶ ἀρκετῆς πυρᾶς. Πρὶν ἢ βράσῃ ἀπαιτεῖται προσοχὴ ἵνα ἀφαιρέσητε τὸν ἀφρόν. Μετὰ τοῦτο ἀφίνετε ὀλίγην πυράν, μόλις δηλαδὴ νὰ βράζῃ· ὅταν δὲ ἐννοήσητε ὅτι ἐμαγηρεύθη τότε τὴν καταβιβάζετε καὶ διὰ κοχλιαρίου λυόνετε αὐτὴν ὀλίγην κατ' ὀλίγην. Πρὶν ἢ ὅμως μαγειρευθῇ δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀναμίξετε. Ἡ καθαρωτέρα καὶ μᾶλλον καλόδραστος φάβα εὑρίσκεται ἐν τῷ ἐνταῦθα Θηραϊκῷ καταστήματι τοῦ κ. Νικολ. Λαγκαδᾶ Σούτσου παρὰ τὴν βρύσιν Λέκκα καὶ ὑπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ξακουστῆ.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Παθήσεις ὀνύχων. Ἡ ἐπικινδυνωδεστέρα εἶναι ἡ τάσις, ἣν ἔχουσιν οἱ ὄνυχες τῶν ποδῶν νὰ εἰσχωρῶσιν ἐκ τῶν πλαγίων εἰς τὰς σάρκας. Πολλοὶ ἀπώλεσαν καὶ τὴν ζωὴν αὐτήν, παραμελήσαντες τὸ πάθημά των τοῦτο. Ἰδοὺ τί συμβουλεύει ἐπὶ τῆς παθήσεως ταύτης ἔξοχος Ἄγγλος ἰατρός. Μόλις ἐννοήσετε, λέγει, ὅτι ὁ ὄνυξ λαμβάνει τὴν πρὸς τὴν σάρκα διεύθυνσιν φροντίσατε νὰ κόπτητε καθ' ἑκάστην τοὺς ὄνυχας, νὰ θέτητε δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὀλίγον καθαρὸν βάμβακα ἢ καὶ διὰ φανικοῦ ὀξέος ἀρωματισμένον. Ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ κακὸν ἔχει ἤδη προχωρήσει, τότε βρέξατε καθ' ἑκάστην τὸ πληγωθὲν μέρος μὲ ὑπερχλωρικὸν ρευστὸν σίδηρον 90° τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας κατὰ σειράν. Τὸ κακὸν θεραπεύεται ἀμέσως.

ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑ Α. ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΟΥ

Γνωρίζομεν εἰς τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίας μας, ὅτι ἀντίτυπα τῆς παρὰ τοῦ κ. Α. Εὐσταθιάδου ἐκδοθείσης ἐν Λειψίᾳ καλλιτεχνικωτάτης καλλιγραφίας, περὶ ἧς ἐν σχετικῇ βιβλιοκρισίᾳ ἡμῶν ἱκανὰ ἐγράψησαν, ἐστάλησαν καὶ πρὸς ἡμᾶς καὶ πρὸς τὰ πλεῖστα ἐνταῦθα βιβλιοπωλεῖα. Συνιστῶμεν δὲ καὶ πάλιν θερμῶς τὴν ἀπόκτησιν τῆς καλλιγραφίας ταύτης εἴς τε τὰ παρθεναγωγεῖα καὶ τὰς οἰκογενείας. Εἶναι πολύτιμος ὁδηγὸς εἰς ἐκμάθησιν τῆς εἰς πᾶσαν γυναῖκα ἀναγκαιοτάτης γνώσεως τοῦ καλῶς καὶ κανονικῶς γράφειν.

Διὰ τοὺς πάσχοντας ὑπὸ ἀναιμίας, ἀδυναμίας τοῦ στήθους, συνεχῶν ἀφιδρώσεων, σωματικῆς ἐξαντλήσεως.

Διὰ τοὺς ἀναρρωννύοντας ἐξ ἀσθενειῶν μακρῶν, οὐδὲν ἄλλο τονωτικὸν δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τοὺς παλαιοτάτους **οἴνους** τῆς ἐν **Πάτραις οἰνοποιητικῆς ἑταιρίας.**

ΑΧΑΙΑΣ

Οἶνοι μαυροδάφνης, κονιάκ ἐξαιρετικῆς ποιότητος, καταλληλότατοι διὰ γεύματα, ἑσπερίδας, χοροὺς καὶ πολυτελῆ δεῖπνα.

Οἶνοι τραπέζης χονδρικῶς καὶ λιανικῶς πωλοῦνται ἐν τῷ νεοϊδρυθέντι καταστήματι Χρ. Σακελλαροπούλου, ὁδὸς Νίκης παραπλεύρως τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ κλειδοκυμβάλου ἄριστα κατηρτισμένος καὶ συνιστώμενος θερμῶς παρ' ἡμῶν ζητεῖ μαθήματα. Τὸ σύστημα τῆς διδασκαλίας του εἶναι ἐκ τῶν νεωτάτων καὶ τελειοτάτων, ἡ ἀμοιβὴ δὲ μετρία. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ἑλληνίς, γνωρίζουσα καλῶς καὶ τὴν γαλλικὴν ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

τόπιν ψυχροτάτου χαιρετισμοῦ ἐπανεκάθισεν ὑπείκουσα εἰς ἓν νεῦμα τῆς πενθερᾶς της.

Ἡ γραῖα ἠτένιζεν αὐτὴν μὲ τοὺς φαιοὺς ὀφθαλμούς της ἐνῷ ἡ Ρηγίνα μόλις ἐτόλμα νὰ ρίψῃ ἓν βλέμμα ἐπὶ τῆς εὐγενοῦς καὶ ἁγίας ταύτης γυναικός, ἥτις ἀντεπροσώπευε τὴν ἀρετήν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν οἰκογένειαν, πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς ἱερὸν καὶ σεβαστόν.

Τέλος ἡ μαρκησία ἀπευθυνομένη πρὸς αὐτὴν μετὰ ψυχρότητος εἶπεν:

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ μοὶ ὁμιλήσητε, κυρία. Ἰδοὺ ἐγώ. Εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας, ἀφοῦ πρόκειται διὰ τὸ συμφέρον τοῦ Ἰακώβου δὲ Γραμπραί.

— Δὲν ἐξέφρασα ἐπιθυμίαν, κυρία, ἀλλὰ παράκλησιν εἰς τὸν κ. Ραμελαίν. Εὐηρεστήθητε νὰ ἐνδώσητε· σᾶς εὐχαριστῶ. Θὰ ἤμην δ' ἀληθῶς εὐτυχεστάτη ἐὰν ἐνωρίτερον μοὶ παρείχετε τὴν μεγάλην ταύτην τιμήν, καὶ τίς οἶδε; Ἴσως σήμερον δὲν θὰ εὑρισκόμεθα εἰς τὴν δυσάρεστον ταύτην θέσιν, καὶ θὰ ἀπεφεύγομεν τόσα δυστυχήματα....

— Τὰ δυστυχήματα ἀφορῶσι τὸν Ἰάκωβον, τὴν Μαγδαληνὴν καὶ ἐμέ, κυρία. Ἀλλ' ἀφοῦ πρόκειται περὶ τῆς σωτηρίας ἐκείνου ὃν θεωρῶ ὡς ἔγγονόν μου καὶ διϊσχυρίζεσθε ὅτι δύνασθε νὰ μᾶς βοηθήσητε νὰ τὸν σώσωμεν. Σᾶς ἀκούω.

Ἡ Ρηγίνα ἐκ τῶν λόγων καὶ τοῦ ὕφους τῆς μαρκησίας ἐνόησεν ὅτι αἱ αἰσθηματικότητές της μετὰ γυναικός, παρ' ἧς τόσον ἐμισεῖτο, ἦσαν ἐντελῶς μάταιαι. Ἔρριψε λοιπὸν τὸ προσωπεῖον, καὶ μετὰ φωνῆς ξηρᾶς καὶ πικρᾶς εἶπεν:

— Ὡς ὁ κ. Ραμιλαὶν σᾶς ἐγνώρισε βεβαίως ἤδη, κυρία, μεθ' ὅλον τὸ κακόν, ὅπερ ὁ Ἰάκωβος δὲ Γραμπραὶ μοὶ προὐξένησε, δὲν εἶμαι ἐχθρά του. Μετὰ δύο ἡμέρας δικάζεται εἰς τὸ κακουργοδικεῖον. Εἶμαι ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων μαρτύρων καὶ ἔχω εἰς χεῖράς μου τὴν σωτηρίαν του. Ἀλλ' ἀνάγκη νὰ μὲ βοηθήσωσιν, ἵνα τὸν σώσω. Ἀνάγκη νὰ ἔχω τὴν βεβαιότητα, ὅτι μετὰ τὴν ἀθώωσίν του δὲν θὰ μὲ μεταχειρισθῆτε ὡς ἐπράξατε μέχρι σήμερον, δὲν θὰ μὲ ἐκδιώξητε τοῦ οἴκου σας.

Ἡ μαρκησία ἐνόησεν.

— Ὥστε μοὶ προτείνετε εἶδος συναλλαγῆς.

— Ὄχι συναλλαγήν... ἀλλά...

— Λοιπόν, κυρία, ἐξηκολούθησεν ἡ μαρκησία, δέχομαι ἐκ τῶν προτέρων τοὺς ὅρους τῆς συναλλαγῆς, χάριν τῶν παιδιῶν μου αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ἀγαπῶ καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι τόσον ἄξια τῆς ἀγάπης μου. Λέγετε, ζητήσατε, ἀπαιτήσατε. Εἶμαι πολὺ πλουσία. Τὰ πάντα θὰ θυσιάσω.

Ἡ Ρηγίνα ἠγέρθη κάτωχρος.

— Μοὶ προσφέρετε χρήματα, εἶπεν· ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω χρήματα, θέλω τὴν φιλίαν σας, τὴν προστασίαν σας, τὴν ὑποστήριξίν σας παρὰ τῇ κοινωνικῇ τάξει εἰς ἣν ἀνήκετε καὶ ἥτις μοὶ κλείει ἑρμητικῶς τὰς θύρας της.

— Καὶ εἰς ἀνταλλαγὴν σεῖς τί μοὶ δίδετε; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ἓν ἔγγραφον, περιέχον τὴν δικαιολόγησιν, τὴν ἀθώωσιν τοῦ Ἰακώβου, τὴν ἀπόδειξιν τῆς μονομαχίας του μετὰ τοῦ Ροβέρτου δὲ Γέβρ.

— Τὴν ἔχετε μαζύ σας;

— Ἰδού την, εἶπεν ἡ Ρηγίνα ἐξάγουσα τοῦ κόλπου της χάρτην συνεπτυγμένον, ὃν ἀναπτύξασα ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως:

«Σήμερον τὴν 28ην Μαΐου 1885 μονομαχῶ διὰ πιστολίου ἄνευ μαρτύρων μετὰ τοῦ Ἰακώβου δὲ Γραμπραί. Ἐὰν ἀποθάνω φονευθεὶς παρὰ τοῦ ἀντιπάλου μου, θέλω νὰ γίνῃ γνωστὸν ὅτι ἡ μονομαχία μας ἐγένετο κατὰ τοὺς διαγεγραμμένους ὑπὸ τῆς τιμῆς ὅρους».

Εὑρίσκετε ἤδη, κυρία, ὅτι ἀπαιτῶ πολλὰ διὰ τὸ ἔγγραφον τοῦτο;

— Καὶ διὰ νὰ ἀποκτήσω τὸ ἔγγραφον τοῦτο τί πρέπει νὰ πράξω;

— Νὰ γράψητε ὅ,τι σᾶς ὑπαγορεύσω.

Ἡ γραῖα μαρκησία ἐκάθισε πρὸ τοῦ γραφείου, ἔλαβε χάρτην καὶ κονδύλιον καὶ:

— Ὑπαγορεύετε, εἶπεν.

Ἀκολουθεῖ